

2012. szeptember

Adventszemle

A tized felhasználása – a Prófétaság Lelke ajánlásai fényében



Adventszemle

„Íme, Én hamar eljövök...”

Küldetésünk, hogy Urunkat, Jézus Krisztust dicsőítsük határtalan szeretete bizonyítékainak ismertetésével. Célunk az, hogy cikkeink és híreink által olvasóink jobban megismerjék a Megváltót, és reménykedve várják közeli eljövetelét.



3 Vezércikk

Virgiliu Peicu

A győzelem titka

4 Hírszemle

- Romániai egyház
- Világegyház
- 2012 október, eseménynaptár
- Nyugvóra tért

8 Keresztény életvezetés

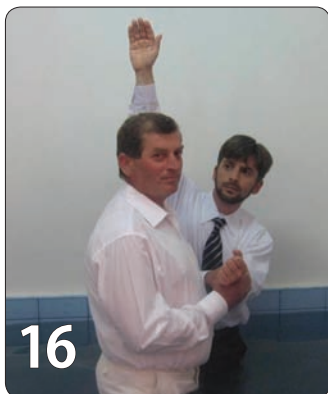
Ángel Manuel Rodríguez

A tized felhasználása – a Prófétaság Lelke ajánlásai fényében

11 Keresztény életvezetés

Ángel Manuel Rodríguez

Mikor és mennyi tizedet adjunk? – a Prófétaság Lelkének ajánlásai



16

13 Keresztény életvezetés

Ángel Manuel Rodríguez

A tizedadás megtagadása – Mit mond erről Ellen G. White?

15 Ismerjük meg adventista családunkat

- A moisei-i központi gyülekezet
- Sierra Leone

16 Tapasztalat

Costel Trandafir

Egy édesapa, akit a fia keresztelt meg

20 Bibliai dosszié

Florin Lăiu

Ezékiás rehabilitációja (I)



22

22 Valdens diák

Mugurel Ciurea

Valdens egy évre

24 Nevelés

Romică Sârbu

Csudák a nevelésben

26 Különleges

Mezei Áron

Forduljunk az örök Igéhez!

27 Verseket az Istenre hagyatkozásról

Mezei Áron

Járfás-Fehér Eszter

28 ASI Románia

Remus Bența

Többletérték



29

29 Kérdések és válaszok

Ángel Manuel Rodríguez

Gyilkosság és büntetés

30 Gyermekoldal

Alina Chirileanu

A 23. zsoltár

31 Szívtől szívnek

Teodor Huțanu

Vissza a Bibliához, hogy haladhassunk előre

2012. szeptember. A Romániai Hetednapos Adventista Egyház hitnevelő és tájékoztató havilapja. Megjelenik havonta az Unióbizottság irányításával.

Igazgató Iacob Pop, Főszerkesztő Virgiliu Peicu, Tanácsadók Teodor Huțanu, Ioan Câmpian-Tătar, Eduard Călugăru, Georget Pîrlitu, Paul Pauliuc, Lucian Cristescu, Mihai Maur, Romeo Asanache, Daniel Delcea, Különleges munkatársak Romică Sîrbu, Nelu Burcea, Ciprian Iorgulescu, Daniel Chirileanu, Marius Munteanu, Constantin Dinu, Fordította Bartha Sándor Szerkesztette Mezei Áron, Tördelés Szócs Erzsébet, Levelezési cím Curierul Adventist (Adventszemle), str. Cuza Vodă, nr. 12, Cluj-Napoca, jud. Cluj, cod 400107, Tel. 0740-100015 E-mail mezeiaron@yahoo.com, Website www.curieruladventist.ro, Nyomtatás Fast Print Nyomda, str. Țepeș Vodă, nr. 111, sect. 2, București, Tel. 021/3230020, Fax 021/3230040

ISSN 1842 - 3361

A győzelem titka

Egy alkalommal meghívást kaptam az egyik jóhírű oktatási intézmény igazgatójának irodájába. Az üdvözlő szavak után rátértünk találkoznánk valódi céljának megbeszélésére. Meglepődtem, amikor meghallottam a felvetett problémát. Az igazgató és egyik munkatársa a következő kérdést szegezte nekem:

– Lelkész úr, iskolánkban van néhány adventista családból származó gyerek. Évek óta figyeljük őket. A tanulásban elért eredményeik kiválóak. Szeretnénk megtudni, mi a titka annak, hogy ezek a gyerekek könnyebben, alaposabban tanulnak, és felfogják, hogy mi is a jó és szép jövőjük szempontjából. Tudna-e segíteni ön ebben?

Elképzelhetitek, hogyan keresgéltem magamban a választ egy olyan dologra, amire addig sosem gondoltam. És, mint általában ilyen helyzetben, gondolatban Jézushoz fordultam, és kértem Őt, hogy adjon szavakat és gondolatokat a válaszomhoz. Miközben próbáltam magamban megfogalmazni mondandómat, a tanár így folytatta:

– Sejtjük, hogy mi lenne a siker titka, de szeretnénk ezt mástól is hallani...

– Nos, akkor ön szerint mi lenne az? – kérdeztem az igazgatótól.

– Úgy gondolom, hogy az önök vallása segített felfedezni az ima titkát. Egy gyerekkori szomszédomról tudom, aki az önök vallásához tartozott, hogy nagy sikerrel használta az imát és a párbeszédet Jézussal.

A találkozóról kilépvé egy kérdés gyötört, és ezt most megosztom önökkel is: Mi volt Jézus győzelmének a titka?

Jézus ugyanolyan mozgalmas életet élt, mint az emberek, ám folyton talált helyet az imádkozásra. Amikor ez a hely nem adatott meg a családja körében, akkor megtalálta a természetben. „Ő imádkozék egy helyen...” (Lk 11:1). Majd „felméne a hegyre, magányosan imádkozni” (Mt 14:23).

A Biblia több helyen is beszámol Jézus ima-függőségéről. Ez a titka annak, hogy bűn nélkül élt, emberi életkörülmények között. Ő mondta: „Imádkozzatok, hogy kísértésbe ne esetek” (Mt 26:39). Máskor ezt tanácsolta: „és amikor

imádkozol, ne légy olyan, mint a képmutatók” (Mt 6:5). Vagyis, a szívnek ne a szokásos „arcát” hozzátok az Úr elé imában.

Az ima nem a magunkról alkotott csodálatos kép momentuma, hanem hasonló ahhoz, amikor a gyerek atyja karjaiba menekül. Meglehet, hogy már elfelejtettük gyerekkorunk eme csodás alkalmait, és már nem is tudunk imádkozni. Ugyanezt élték át a tanítványok is. Ezért álltak Jézus elé egy napon: „Uram, taníts minket imádkozni” (Lk 11:1). És Jézus úgy tanította őket, ahogyan senki más nem tehetette: „Mikor imádkoztok, ezt mondjátok: Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben!” (Lk 11:2).

A tanítványok elméjébe Jézus elültette Isten „ATYA” minőségét, és a szülői szeretet képével mutatta azt be. A népi gondolkodásmód hatása alatt sokszor úgy szólítjuk meg Istent, mint egy hivatalosságot, egy Gazdát, akinek joga van jót vagy rosszat tenni velünk, és akit semmiképp sem szabad megharagítani. Olyas valakinek képzeljük Őt, akinek jóindulatát hízelgással lehet elérni vagy szép szavakkal, ígéretekkel és adományokkal. Ám az olyan Atyával való találkozás, Aki elől nem rejtőzhetsz el, megszabadít a félelemtől, bizonytalanságtól, érzed, hogy Ő szeret téged, és akkor érzed valójában az örökévalóság elérhető közelségét. Ilyen érzések kerítették hatalmukba Pált, amikor győzedelmes kiáltásban tört ki: „Kicsoda szakaszt el minket a Krisztus szerelmétől?” (Róm 8:35).

A hívő imája jelenti sikerének titkát, létezésének minden vetületében. Gyakran feltettem magamban a kérdést, hogy mi volt Jézus sikerének titka a bűn elleni küzdelemben. Akkor találtam meg erre a választ, amikor megértettem Jézus imaéletét. Szívét a szeretet hatalmával töltötte fel, miközben imában Atyjával találkozott. Ott kapott bátorítást, ott érezte, hogy szeretve, értékelve van, bizonyosságot nyert arról, hogy jó irányba halad, és ilyenkor még határozottabban tért vissza küldetésének befejezéséhez. Ez volt Jézus erejének a titka. Ő, aki „Győzedelmes” volt, számunkra hátra hagyott egy létfontosságú tanácsot: „Szüntelen imádkozzatok!” (1 Thess 5:17) ■



Virgiliu Peicu, a CURIERUL ADVENTIST főszerkesztője



■ ROMÁNIAI EGYHÁZ

Előzetes eredmények – 85 902 adventista van Romániában.....

A Nemzeti Statisztikai Hivatal 2012. augusztus 24-én, csütörtökön közleményt adott ki az elmúlt esztendő őszén végzett népszámlálás előzetes eredményeiről. Ezek szerint a magukat adventistáknak valló személyek száma: 85 902. Ez a 19 043 767 lelket számláló összlakosság 0,5%-át teszi ki.

A lakosság vallási megoszlása a felmérések szerint a következő: 85% ortodox, 4,6% római katolikus, 3,2% református és 1,9% pünkösdistá. A 0,5%–0,8%-os szintet a következő vallásfelekezetek jegyezték: 0,8% görög-

katolikus, 0,6% baptista és 0,5% heted-napi adventista.

A fentiekén kívüli vallások összesen 1,8%-ot tesznek ki. Továbbá 23 900 személy vallotta magát „vallás nélküli”-nek, ami az összlakosság 0,1%-a, és nagyjából ennyien – 21 200 személy – vallották magukat ateistának.

Azon személyek száma, akik neve mellé nem jegyezték be a vallási hovatartozást (mert nem óhajtották bejelenteni, vagy a népszámlálóbiztos látogatásakor nem voltak jelen), 84 800, ami az összlakosság 0,5%-át teszi ki.

A közleményből továbbá az is kitűnik, hogy az 1 677 985 lakosú Bukarestben 3571 adventista van.

A 2011-es évi népszámlálás végleges eredményei a következő év második negyedévére várhatóak.

Forrás: <http://www.recensamanromania.ro/presa/comunicate-de-presa/>



„Élj MÁSképp!” – A Romániai Adventista Fiatalok Kongresszusa.....

Augusztus 22-e és 25-e között Iași-ban zajlott a Romániai Adventista Fiatalok VII. Kongresszusa. A kongresszus idei kiadásán több mint 2000 fiatal vett részt az ország minden tájáról és külföldről. A találkozó jelmondata a következő volt: „Élj MÁSképp!”

Stephen Sigg testvér volt a meghívott, aki az Euro-Afrikai Divízió Ifjúsági Osztályának a vezetője.

Különleges programokat, terveket mutattak be ebből az alkalomból, amelyek az ifjakat az önismeretre és a személyes odaszentelődésre ösztönözték. Pénteken sor került az „Impact-Iași 2012” programra, amelynek az volt a célja, hogy az ifjakat bevonják a missziómunkába. Ez alkalommal egyházunk



jeles személyiségei tartottak jellemformáló és tanácsadó előadásokat, szemináriumokat.

A kongresszus plenáris ülésein különleges programok zajlottak, bemutató kisfilmek, zeneszámok, amelyek a fiatalos hangulat és odaszentelődés

léghőjét teremtették meg. Stephen Sigg testvér esti prédikációi, valamint Teodor Huțanu, a Romániai Hetednapos Adventista Egyház elnökének utolsó este elhangzott felhívása a fiatalokat egy másfajta élet kihívása elé állították.

A fullasztó meleg ellenére minden érdeklődő megtalálta a számára megfelelő indítást arra nézve, hogy másképp élve és lelkileg gazdagodva távozzon a kongresszusról. Az

Advents szemle későbbi lapszámaiban részletesebben visszatérünk majd erre az eseményre.

A kongresszus befejezéseként, sors húzással határozták meg, hogy a következő ifjúsági kongresszusnak a Dél-Erdélyi Egyházterület ad majd otthont.



Konstanca 2012, még közelebb a parthoz – „Tenger-fesztivál”

2012. augusztus 17-e és 19-e között Konstanca városa adott otthont a „Tenger Fesztivál” IV. kiadásának. A találkozó fő témája: „Még közelebb a parthoz”. Az eseményt a város három gyülekezete szervezte – Viile Noi, Speranța és Dumbrava Roșie – és a Munténiai Egyházterület támogatta. A konstancai művelődési otthonban tartott fesztivál mindhárom napja igazi ünnepet jelentett az ország minden tájáról, de külföldről is érkező résztvevőknek. Az első nap a városban levő három gyülekezet mindegyikében a meghívottak által megtartott szemináriumokra került sor.

A második nap pedig egy teljesen rendhagyó módon zárult: a tenger part-



ján, a Kaszinó környékén, ahol több ezer ember a hold fényénél hallgatta a topraisari adventista gyülekezet fúvószenekarának előadását. A fesztivál utolsó napja 140 résztvevő számára feledhetetlen élménnyé vált, mivel egy csodálatos hajóúton vehettek részt és meglátogatták az Ovidiu-szigetet is, ahol több órás pihenésre és kikapcsolódásra is alkalom adódott.

A Tenger-fesztivál találkozás és ünnep, amelynek célja az oktatás, imádat, misszió és kikapcsolódás által megfelelő keretet teremteni azok számára, akik a Fekete-tenger partján töltik a nyári szünidőt, hogy közös vallási meggyőződésüknek hangot adhassanak. Akik az idei fesztiválon részt vettek, megérthették, hogy minél „közelebb vagy a parthoz”, annál inkább hallod Isten hangját. Amíg eljutunk „a parthoz”, mindenkit szeretettel várunk 2013-ban is, augusztus 16-a és 18-a között a konstancai Tenger-fesztiválra.

Robert Georgescu a konstancai Viile Noi adventista gyülekezet lelkésze.

■ VILÁGEGYHÁZ

Egységre szólít fel a Hetednap Adventista Egyház elnöke

Ted Wilson, a Hetednap Adventista Egyház elnöke felhívást intézett az egyház világszéles nagy családjához, arra kérve a tagokat, hogy maradjanak egységesek az olyan felmerülő témákkal, kérdésekkel kapcsolatosan, amelyek zavart és nézeteltéréseket kelthetnek. A felhívás a 3ABN televízió-adónak adott interjúban hangzott el, az ASI Konvenciója alkalmával.

Wilson testvér elismerte, hogy a nők felszentelése, amely némely unióban már megtörtént, „komoly zavart kelthet”, ezért az egész mozgalmat egységre intette.

„Kölcsönösen kell tisztelnünk egymást” – mondta Wilson testvér. „Egységben és engedelmesen kell dolgozunk – engedve egymásnak és Istennek.”

Ted Wilson kijelentette: annak ellenére, hogy a Generál Konferencia és a 13 divízió előljárái egységre szólították fel az egyházat, néhány unió a Generál Konferencia közgyűlésén megszavazott előírásokkal ellentétes döntéseket ho-

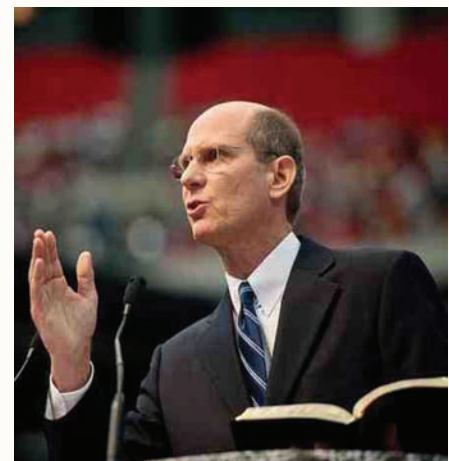
zott. Kijelentette, hogy ez Ellen White tanácsaival is ellentétes, aki erről így nyilatkozott: „Amikor a Generál Konferencia közgyűlésére a mű minden területéről összegyűlt testvérek döntést hoznak, akkor ne ragaszkodjunk csökönyösen egyéni függetlenségünkhöz, ítéloképességünkhöz, hanem adjuk fel azt.” (*Bizonyságtételek a gyülekezetnek*, 9. köt., 260–261. old.)

Ted Wilson azt is kihangsúlyozta, hogy a világegyház közösen meghozott döntései iránti engedelmesség létfontosságú az egység érdekében. „Világszéles adminisztrációval rendelkezünk, közösen meghatározott szervezeti renddel, hogy a missziómunkában az egyház következetességét biztosítani tudjuk. Ha már nem fogunk egységet látni abban, amit teszünk, akkor lázadó és megosztó lelkület fog megnyilvánulni közöttünk.”

Azonban Wilson testvér arra is kitért, hogy az egység nem feltétlenül jelent egyformaságot. „Nem kell min-

dent ugyanúgy tenni, amikor különböző dolgok különböző helyzetekben adódnak.”

Wilson testvér arra bátorította az egyháztagokat, hogy munkálkodjanak együtt a fontos kérdésekben, még ha azok vitára is adnak okot.





Az Ifjú Nemzedék Krisztusért első európai kongresszusa.....

Negyvenhét országból, öt kontinensről, több mint 1300 adventista fiatal vett részt az ausztriai Linz városában, 2012. július 24-én az Ifjú Nemzedék Krisztusért (GYC) első európai kongresszusán. A vezetői képességekkel megáldott ifjak kiképzésének eseményét az amerikai Ifjú Nemzedék Krisztusért mozgalom szervezte az európai országok ifjúsági osztályai vezetőivel karöltve.

A résztvevők száma szombaton elérte az 1700-at. A kulturális sokszínűségben az igehirdetés és az üzenetek különböző nyelvekre lettek lefordítva, úgymint: német, olasz, spanyol, francia, portugál és román. A kongresszus nemzetközi kezdetet jelentett az európai mozgalom számára. A házigazda szerepét az ausztriai szervezet vállalta.

Az ifjak felkészítése a hármasság üzenet prédikálására helyezte a hangsúlyt, ezért a GYC Európa Krisztus-



központú prédikációkat, üzeneteket tárt az ifjak elé, nyilvános evangélizációs alkalmakat, evangélizálásra felkészítő szemináriumokat, amelyek interneten is elérhetők: <http://gycweb.org/resources/>

A szombat délutánra megszervezett missziós akcióban a városban 7000 szórólapot, 1300 könyvet – többek között *A nagy küzdelmet* – osztottak ki az ifjak. A közvélemény-kutatás nyomán 72 személy fejezte ki óhaját, hogy szeretné tanulmányozni a Bibliát. Eme

kéréseknek majd a helyi gyülekezetet fog eleget tenni.

A GYC mozgalom gyökerei egy kis amerikai egyetemi körre vezethetők vissza, amelynek tagjai éheztek a Szentírás, szorosabb kapcsolatra vágytak Krisztussal, és szerettek volna tevékenyen szolgálni. Az első kongresszust Pine Springs Ranch-en tartották meg, Dél-Kaliforniában, több mint 400 fiatal részvételével. A mozgalom által szervezett ötnapos konferenciák azóta fiatalok ezreit vonzzák az Egyesült Államokban. A legutóbbi találkozó a texasi Hustonban volt. Miközben a GYC Európa volt az első ilyen európai rendezvény, ez a mozgalom továbbra is az öskereszténység és a reformáció lelkületét szeretné ápolni, nyilatkozták a fiatal vezetők.

Forrás: Michael Lee (a GYC alelnöke)/ Adventist Review/ AMiCUS Iași

Tervek egy újabb afrikai adventista televízióadó indítására

Az afrikai nyelveket beszélők számára újabb televízióadó készül. Első műsorait várhatóan jövő évben a Hetednapos Adventista Egyház világszéles televíziós hálózatán, a Hope Channel-en fogja sugározni.

A kezdeményezés a Hope Channel

és három afrikai divízió közös erőfeszítése, a cél pedig az, hogy az evangélium a nézők saját nyelvjárásán több millió emberhez eljusson.

Így tehát az új adó sugároz majd africans, bemba, francia, szuahéli, xhosa és zulu nyelveken is. Ez lesz a Szaha-

rától délre eső területeken a harmadik adventista tévécsatorna. Az előbbi két angol, illetve portugál nyelven sugároz.

Afrikában több mint 6 millió adventista van.

Forrás: ANN

Feltörték az Ellen White Alapítvány számítógépes adattárolóját.....



Az Ellen White összes írását tartalmazó weboldalt feltörték és egyes dokumentumokat, iratokat interneten áruba bocsátottak. Ezt 2012. augusztus 23-án jelentették be egyházi eljárók.

Az alapítvány vezetői elmondták, hogy ismeretlen tettesek az idén már

egyszer behatoltak a jól védett rendszerbe és különböző iratokat tulajdonítottak el. Például e-mail címeket is lemásoltak, amelyeket aztán később az eltulajdonított anyagok eladásánál szerettek volna felhasználni.

Ennek következtében az alapítvány ismeretlen tettes elleni feljelentést tett a hatóságoknál.

Ellen White (1827–1915) élete során több mint 35 könyvet és csaknem 5000 cikket írt. Ezek mellett 8300 levele és kézirata maradt hátra. Mindezek elérhetők és tanulmányozhatók, sőt fénymásolhatók is az Ellen White Alapítványnál.

Forrás: Adventist Review



■ ESEMÉNYNAPTÁR 2012 OKTÓBERÉRE*

Időpont	Esemény	Helyszín	Felelős/Meghívott
október 6.	Szombatiskola konvenció a Bánáti Egyházterületnél	Sávârşin	Ioan Stinghe , Szombatiskola és Személyes Szolgálat Osztály igazgatója
október 7.	Lelkészi közgyűlés	Bukarest	Mario Brito , Lelkészegyesület, titkár, Euro-Afrikai Divízió
október 13.	Imaház-szentelés	Koltó (Máramaros)	Az Észak-Erdélyi Egyházterület bizottsága
október 20–27.	Nyilvános evangélizáció – Van Remény	Kolozsvár	Roberto Costa , a Generál Konferencia Lelkészi Osztályának titkár-asszisztense
október 26–28.	Az ifjúsági osztályvezetők konvenciója a Bánáti Egyházterületnél	Sávârşin	Narcis Ardelean , az Ifjúsági Osztály vezetője

* A fenti információk közül némelyek időközben változhatnak.

■ NYUGVÓRA TÉRT

Vasile Pop



„Az Úr szemei előtt drága az ő kegyeseinek halála” (Zsolt 116:15). Nagy veszteség érte az Arad megyei Lipován levő gyülekezetet, amikor elveszítette azt, aki fennállásának 20 évében építője és presbitere is volt ennek a közösségnek.

Pop Vasile Alsó Visón született 1943. október 21-én, a Pop Andrei és Ilişca

családjában. Tizennégy éves korában elhatározza, hogy Isten családjának tagjává válik és ezt a pillanatot keresztiségével pecsételi meg. Ugyanabban az évben családjával együtt Máramarosból az Arad megyei Cuvinra költözik. A helyi gyülekezet különböző osztályokban szolgál és oroszlánrészt vállal a fúvószenekar megalapításában. 1989 után ideje nagy részét a lipovai gyülekezet megszervezésére fordítja. Húsz évben keresztül támogatja ezt a gyüle-

kezetet, az alapkötetétől, az építői munkáig, a zenekar megalapításától, a háztól házig való járásig, így nyerve lelkeket Krisztusnak.

Krisztus eme fáradhatatlan katonája június 12-én vesztette életét az egyik szomszédja okozta motorbaleset következtében, mély úrt hagyva felesége, Neli, valamint két gyermeke, Cornel és Simona szívében. Ez az úr csak Jézus visszajövetelekor fog újra betelni.

Ilie Neaga



1933. május 12-én Oinaciu (Giurgiu megye) községben született Ilie Neaga, a Dumitru és Stanca házaspár két gyermeke közül a nagyobbik.

Tizenöt éves korában megismeri személyes Megváltóját, Jézust, és keresztység által belép a Hetednap Adventista Egyházba.

1951. augusztus 16-án házasságot köt Drăgănuţâ Auricával. Házasságukat

Isten négy gyerekkel áldja meg. Húsz éves korában besorozták katonának, és kitűnt társai közül, mivel nagy áldozatok árán is lelkiismeretesen megtartotta a szombatot.

Isten különös képességekkel ruházta fel őt, rándulásokat és ficamokat gyógyított, ezáltal is segítve mindazokat, akik hozzá fordultak segítségért.

Hosszú időn keresztül szolgált presbiterként a helyi adventista közösséget, de volt fődiakónus és pénztáros is, ezzel is bizonyítva, hogy méltó jel-

lemmel rendelkezik Isten országa számára.

A 2012. június 10-én bekövetkezett autóbalesetig mondhatni, gondtalan, betegségek nélkül mentes életet élt, nevelve gyermekeit és unokáit, akiket nagyon szeretett és készséggel támogattott.

Isten részesítse őt is az örök élet reménységének beteljesedésében!

A tized felhasználása

– a Prófétaság Lelke ajánlásai fényében

Ellen G. White sok írásában érinti a tized felhasználására vonatkozó kérdéseket és tanácsokat. Kétségtelen, hogy ezt a témát egyre mélyrehatóbban megértette, hiszen a 1897. március 16-án, az A. G. Daniels-nek intézett levelében a következőket írja: „Sosem értettem meg annyira jól ezt a témakört, mint ahogyan most értem. Több feltett kérdésre is válaszolnom kellett, és Istentől utasítást kaptam arra vonatkozóan, hogy a tizednek különleges rendeltetése van.”¹ Az alábbiakban elemeznünk fogjuk azokat az utasításokat, melyeket az Úr szolgálólánya kapott.

A felhasználás módjának meghatározása

Az alapvető kérdés az, hogy ki dönti el a tized felhasználásának módjait. Talán ez a legnehezebb kérdés, ha a tizedet E. G. White írásai fényében elemezzük. Olvasva írásait, meglepődhetünk azon, hogy a hangsúly folyamatosan a tized felhasználására van helyezve. Ezt többféleképpen is aláhúzza. Például: „Az Úr különleges parancsot adott a tized felhasználására vonatkozóan”². A tizedet az Úr tárházába kell bevinni, „szentnek kell nyilvánítani, és az Úr szolgálatára kell felhasználni, hiszen Ő így határozta ezt meg”³. „Az Úrtól azt a különleges tanítást kaptam, hogy a tized szent”⁴. Mindez teljes összhangban van a Biblia tanításával, amely kimondja, hogy a tized az Úré, és Ő maga dönti el, hogy ilyen célra legyen felhasználva.

Ellen G. White azt mondja, hogy a prófétikus történelem alatt az Úr kijelentette egyházának, hogy miként használja fel a tizedet. Elítélő hangon szólt minden olyan kísérletről, amely arra hivatott, hogy a tizedet nem a kinyilatkoztatott módon használja fel. 1901-ben meg is dorgálta a Generál Konferencia egyes vezetőit, akik helytelenül használták fel a tizedet. Ezt írta: „Nem

Isten akarata az, hogy két vagy három ember készítse a Generál Konferencia összes tervét és ők döntsék el a tized felhasználásának módjait, mintha az a saját pénzük lenne”⁵. Magától értetődő tehát, hogy az egyház vezetői és munkatársaik felügyelői a tized rendszerének, ennek értelmében felelősek azért, hogy a tizedet Isten akaratával összhangban használják fel.

A tized felhasználásának meghatározott módzatai

Ellen G. White kijelentette, hogy az Úr „a tizedet Önmagáénak tartja, mint saját tulajdonát, ezért azt szent tartaléknak kell tekinteni, és az Ő tárházába kell behozni, hogy Isten ügyére fel lehessen használni.”⁶ Máshol pedig ezt írja: „az Úrnak van tárháza és ezt a tárházat a tizeddel kell fenntartani. A tized szent kell legyen, mert az Úré, és annyira nagylelkű kell legyen, hogy a mű előrehaladását biztosíthassa”⁷, vagy leegyszerűsítve: „hogy a munka támogatását biztosítsa”⁸. Az Öszövetségben Isten a tizedet a lévítáknak adta a szent sátorban végzett szolgálatukért, most azonban elhatározta, hogy egyháza munkásságára legyen felhasználva, ami nem más, mint az evangélium hirdetése, vagy ahogy Ellen White mondja: „az evangélium szolgáinak támogatása”⁹. Ettől függetlenül határozott módon tárgyalja a tized felhasználásának módjait.

1. Az evangélium lelkszeinek fenntartására. A tized anyagi támogatást nyújt a munkára alkalmazott személyeknek¹⁰, más szóval, „támogatja az evangéliumi munkásokat szolgálatukban”¹¹. Ezekről a munkásokról Ellen G. White így ír:

5. „In the regions Beyond”, *General Conference Bulletin*, 1901. április 5., 8. bek.

6. *Krisztus példázatai*, 300. old.

7. *Spalding and Magan Collection*, 166. old.

8. *Manuscript Releases*, 13. köt., 198. old.

9. *Counsels on Sabbath School Work*, 129. old.

10. *Counsels on Stewardship*, 102. old.

11. *i. m.*, 93. old.

1. *Manuscript Releases*, 13. köt., 281. old.

2. *Counsels on Stewardship*, 101. old.

3. *Uo.*

4. *Manuscript Releases*, 13. köt., 281. old.

„ők, akik a szent munkában szolgálnak, mint Isten választottai, akik az Úr munkáját nem csupán prédikálással, hanem szolgálatukkal végzik”¹², és tanítják a Szentírást azoknak, akik nem ismerik Isten törvényeit.¹³

2. *A Biblia tanításával foglalkozók (tanítók, tanárok) fenntartására.* Ez a módozat isteni tanításokon alapszik: „Világosságot kaptam arra vonatkozóan, hogy a tizedből támogassuk azokat, akik iskoláinkban szolgálnak, a tanulókat Isten Igéjére és a mennyei tantárgyakra tanítják”¹⁴. E sorok 1900-ban íródtak, amelyekhez hozzátévődnek a következők is: „ezt a tanítást már régen kaptam, de nemrégiben többször is meglett nekem ismételve”¹⁵. A tanítók közé sorolja azokat a női személyeket is, „akik fiatal lányokat képeznek ki, hogy sikeres bibliamunkásokká váljanak”¹⁶.

3. *Az evangélium hirdetésében részt vevő prédikátorfeleségek támogatására.* Minden prédikátorfeleség nevében szól, akikre „az Úr a munka terhét helyezte, és akik, ha idejüket és erejüket arra használják, hogy házról házra járva látogassák a családokat, megnyitva nekik a Szentírást – még ha nem is lettek felszentelve –, ezek a női személyek a lelkész munkájával egyenrangú szolgálatot végeznek”¹⁷, ezért őket a tizedből kell fizetni és támogatni¹⁸. Határozottan kijelenti tehát, hogy „a tized azoknak van szánva, akik a tanításban és prédikálásban dolgoznak, akár férfiakról, akár nőkről van szó”¹⁹.

4. *Az orvosi misszionáriusok fenntartására.* Amikor egy bizonyos személy nem értett egyet a tized felhasználásával az orvosi misszió támogatására, Ellen G. White így érvelt: „Utasítást kaptam, hogy elmondjam..., az a lelképásztor, aki orvosi misszionárius is... sokkal hatékonyabban végezheti a munkát, mint társai”²⁰. Ezért – folytatta érvelését – a tizedből kell ezen személyek fizetését biztosítani.

5. *A nyugdíjas lelkészek és családjaik támogatására.* 1904-ben bátorította az egyházi elöljárókat, hogy utaljanak ki pénzt az elhunyt lelkészek



özvegyei támogatására²¹. Amikor aztán 1911-ben az egyház egy támogatási tervet dolgozott ki, amelyhez minden konferenciának hozzá kellett járulnia a tized öt százalékával, akkor Ellen White ezzel teljesen egyetértett²².

6. *A Kiadói Osztály igazgatójának támogatására.* Egyetlen kijelentést sem találunk, amelyben Ellen G. White azt állítaná, hogy a tizedből kell biztosítani a Kiadói Osztály igazgatójának fizetését. De van egy 1912. május 10-én keltezett levél, amelyben W. C. White (Ellen White fia) ezt írja W. S. Lowry-nak: „Édesanyámat akárhányszor megkérdezték erről, mindig jóváhagyását adta e tervre”²³.

7. *A szükségben levő misszióterületek támogatására.* Azt tanácsolja azoknak a konferenciáknak, amelyek tizedből származó jövedelemtöbbséggel rendelkeznek, hogy osszák meg pénzüket a határaikon kívül levő területekkel is. Figyelmeztet: „Vannak olyan misszióterületek, ahol nincsenek gyülekezetek, tehát nincs tizedadomány, és vannak olyanok is, ahol a hívők nemrég tértek meg és a tized is kevés. Ha van fölösleges pénzek, miután rendezték lelkészeik anyagi helyzetét, küldjétek ezekre a területekre is”²⁴.

12. *Daughters of God*, 256. old.

13. *Bizonyságtételek*, 6. köt., 387. old.

14. *Bizonyságtételek*, 6. köt., 215. old.

15. *Uo.*

16. *Manuscript Releases*, 5. köt., 323. old.

17. *Uo.*

18. *Manuscript Releases*, 12. köt., 160. old.

19. *i. m.*, 1. köt., 263. old.

20. *Medical Ministry*, 245. old.

21. *Manuscript Releases*, 1. köt., 189. old.

22. *i. m.*, 2. köt., 272–273. old.

23. Lásd: Robert W. Olson, „Ellen G. White Comments on the Use of Tithe Funds” (kiadatlan), 1990. február 19. old.

24. *Manuscript Releases*, 1. köt., 184. old.

A tized helytelen felhasználása

Munkássága alatt Ellen G. White számos kérdésre kellett válaszoljon, amelyek a tized felhasználására vonatkoztak és számtalanszor szembesült a gyülekezetek és a tagok helytelen gyakorlatával e téren. Szavaiból olyan felhasználási módzatok derülnek ki, amelyek nincsenek összhangban a tized szent és isteni rendeltetésével.

1. Személyes visszaélés (helytelen felhasználás). Így ír a gyülekezet tagjainak: „Az Istennek szentelt részt nem lehet más módon felhasználni, csak úgy, ahogyan Ő meghatározta. Senki se vegye a bátorságot, hogy visszatartsa magának a tizedet és saját belátása szerint használja azt fel. A tizedet nem használhatjuk fel saját céljainkra még sürgősségi esetekben sem, vagy saját belátásunk szerint, még ha úgy is értékeljük, hogy ez is Isten munkájának a része”²⁵. Megfigyelhető, hogy ez a tanács a tized jellegére vonatkozik.

2. A lelkészek által helytelenül felhasznált tized. A helyi gyülekezetekben a lelkésznek közvetlen hozzáférése van a tagok által felajánlott tizedhez, és könnyen használhatja fel azt helytelenül. A lelkész ne gondolja, „hogy megtarthatja magának és saját belátása szerint használhatja azt fel, csupán azért, mert ő a lelkész. A tized nem az övé. Nincs joga azt hinni, hogy az a pénz őt illeti meg”²⁶.

3. A könyvevangélisták. Egyes egyházi előljárók azt tanácsolták, hogy a könyvevangélistákat is a tizedből kellene fizetni. Erről Ellen White így vélekedett: „Nagy hiba a tizedet elvonni az eredeti rendeltetésétől, amely az, hogy a lelképásztorokat támogassa”²⁷.

4. Helytelen felhasználás a gyülekezetekben. Ellen G. White szerint a tizedet nem szabad a gyülekezetek kényelmi szintjének növelésére²⁸ vagy a gyülekezeti szükségletek kifizetésére²⁹ felhasználni. Nem fordítható Isten háza kiadásainak fedezésére³⁰, a gyülekezet adósságainak kifizetésére³¹, vagy a számlák kifizetésére³². Ugyanakkor a gyülekezet nem használhatja fel a tizedet különböző intézményi épületek építésére sem³³.

25. *Counsels on Stewardship*, 101. old.

26. *Bizonyágtételek*, 9. köt., 247. old.

27. *Counsels on Stewardship*, 102. old.

28. *Daughters of God*, 257. old.

29. *Az evangélium szolgálói*, 226. old.

30. *Bizonyágtételek*, 3. köt., 103. old.

31. Uo.

32. *Pamphlet*, 157. old. *Special Testimony to the Oakland and Battle Creek Churches*, 12. old.

33. *Letter* 93, 1899.

4. Tandíjak kifizetése. Az Úr szolgálólánya minden kétséget kizáróan állítja, hogy a tizedet nem használhatjuk fel „iskolai célokra”³⁴ vagy az egyetemi hallgatók támogatására³⁵.

5. Szegények és betegek támogatása. Ellen G. White mindenkor hangsúlyozta a keresztény felelősségét a szegények iránt. Emellett azonban rámutat arra, hogy a tizedre „nem szabad úgy tekinteni, mint a szegényeknek szánt alapra. A tized kimondottan azért rendeltetett, hogy támogassa azokat, akik elviszik széles e világra Isten evangéliumát, ezért nem lehet elvonni a pénzt ettől a munkától”³⁶. Az tanácsolja a gyülekezeteknek, hogy „érezzék felelősségük súlyát és figyeljenek különösképpen a gyengék és idősök szükségleteire... A tizedet pedig nem szabad erre a munkára felhasználni”³⁷.

6. Politikai lelkészek. Ellen White szerint a politikai hév, amely különböző nyilatkozatokban jelenik meg, teljesen összeférhetetlen a lelkési munkával, ezért „a tizedből nem szabad olyan lelkészeket fizetni, akik politikai beszédeket tartanak”³⁸.

Véggöveztetés

Ellen White szavai szerint a tized felhasználásának módját Isten határozta meg és egy különleges célra szentelte azt. Ellen White többször is utalt arra, hogy a tized felhasználásának módja az Úrtól származik, és amikor az előljárók, lelkészek és gyülekezeti tagok helytelenül használták fel a tizedet, azonnal állást foglalt. Az egyházi vezetők szintén elismerték, hogy az Úr határozza meg, hogyan kell felhasználni a tizedet és hűségeseeknek is bizonyultak ez irányban, hiszen ha kételyeik támadtak, azonnal Ellen White tanácsait keresték.

Az Úr szolgálólánya határozottan állítja, hogy a tizedet az evangelizációs munkára kell felhasználni. Kitart azon elv mellett, hogy tanácsai pontosan azt tartalmazzák, amit Isten elvár tőlünk. Mivel a tized szent, és Isten kizárólagos tulajdonát képezi, egyedül Ő határozhatja meg, hogyan lehet azt felhasználni. ■

Kivonat Ángel Manuel Rodríguez A tized Ellen White írásaiban (2001) című tanulmányából.

34. *Counsels on Stewardship*, 102. old.

35. *Szemelvények*, 2. köt., 209. old.

36. *Counsels on Stewardship*, 103. old.

37. *Manuscript Releases*, 3. köt., 218. old.

38. *Fundamentals of Christian Education*, 477. old.

Mikor és mennyi tizedet adjunk?

– a Prófétaság Lelkének ajánlásai

Ellen G. White idejében a tizedrendszer nagyon egyszerű és gyakorlatias volt. Ahogyan le van írva a Bibliában, a rendszer maga „szép a maga összhangjában és egyszerűségében” és „nem kellett mélysebb kutatás a megértéséhez”.¹

A tizedrendszer ismertetése

Első lépésként a laikus tagokat meg kell tanítani a tized bibliai alapjaira, és annak gyakorlati elemeire. Ellen G. White ismételen felhívja a lelkészek figyelmét, hogy neveljék a gyülekezet tagjait a tized és az adományok felajánlására. Úgy tűnik, hogy tudatában volt a prédikátorok vonakodására e téma ismertetésével kapcsolatosan a gyülekezetben, és ez főleg az újonnan megtérteknek okozhatott nagyobb gondot. „Ha új lelkipásztor érkezik a régi helyébe, és Isten akaratát ismerteti népével, egyesek így vonakodnak: »a lelkész, aki az igazsághoz vezetett bennünket, sosem beszélt ezekről«. Őket valósággal zavarni fogja az Ige. Egyesek elutasítják a tizedfizetést, letérnek az útról, és többé nem járnak azokkal, akik hiszik és szeretik az igazságot.” Az Úr szolgálólánya továbbá azt mondja, hogy a megoldás az lehetne, ha az igazságnak minden hírnöke felvállalná az újonnan megtértek tanítását „hűséggel és teljességgel, az alapvető ismeretekre”.²

E. G. White felhívta a lelkészek figyelmét arra, hogy nekik kell a tizedrendszer tanításait ismertetni, amely „épp olyan érvényes napjainkban Isten népe számára, mint amilyen érvényes volt a zsidók számára”.³ El kell mondaniuk, hogy a tizedfizetésnek „hűséges és őszinte”⁴ tettnek kell lennie, mely által „elismerjük Isten-



függőségünket”⁵, ezzel is azt sugallva, hogy a tizedet nem azért adjuk, hogy az isteni jóindulatot kiérdemeljük. Az ilyen irányú nevelést a lelkipásztornak kell elvégeznie „tanítás és példaadás”⁶ által.

A tized begyűjtése

Minden annak megértésével kezdődik, hogy a tized az Úré, és csakis Őt illeti meg. Ennek érdekében már akkor félre kell tennünk az Úr részét, amikor megkapjuk jövedelmünket. Ellen White tanácsa így szól: „Senki se tanítsa azt, hogy előbb elköltjük magunkra a pénzt, és majd a megmaradt összegből fizessük ki a tizedet – még akkor sem, ha a teljes tizedrészeről van szó. Előbb mindenképpen különítsük el Isten

1. *Counsels on Stewardship*, 73. old.

2. *Evangelizálás*, 321. old.

3. *Az evangélium szolgálói*, (1892), 98. old.

4. *Bizonyságtételek*, 9. köt., 251. old.

5. *Az evangélium szolgálói*, (1915), 370. old.

6. *Counsels on Stewardship*, 101. old.

részt”⁷. Az indíték valószínűleg teológiai és egyben gyakorlati is. A tized elkülönítése elsősorban „szertartássá” válik, amellyel kifejezzük azt az igazságot, hogy Isten foglalja el életünk legelső helyét. Gyakorlati téren: ha elkülönítjük a tizedet, ez megóv bennünket pénzünk helytelen felhasználásától, vagy másra való elköltésétől. Mindez arra mutat rá, hogy ezt az otthonokban kell megtenni, és ebben részt kell venniük a szülőknek és a gyerekeknek egyaránt.⁸

Miután a tizedet félretettük, el kell vinni a gyülekezetbe. Ellen White szerint, a tized felajánlásának legmegfelelőbb időpontja a szombati istentisztelet. A lényeg az, hogy szombaton olyan lelki légkör teremődik, amelyben imádatunkat fejezzük ki Isten iránt, a rendelkezésre álló eszközökkel, képességekkel és ezen a napon közösséget alkothatunk Övele. „Szombaton az Ő jóságáról elmélkedhetünk. Szemléljük teremtett dolgait, mint megmentő hatalmának bizonyítékait. Szíveink hálával telnek meg végtelen nagy szeretete láttán. És most, mielőtt egy újabb munkahetet kezdenénk, visszaadjuk azt, ami az Ővé. Adományaink által is hálánkat fejezzük ki iránta.”⁹ A tized és az adományok felajánlása valójában egy imádati szertartás, amely az imádat napján – szombaton – történik meg, amikor Isten népe egybegyűl az imádatra.

A begyűlt tizedet el kell küldeni a konferencia pénztárosához, és az elnök felelőssége azt a kincstárba elhelyezni¹⁰. Ellen G. White szerint, „a hűséges sáfároknak be kell hozniuk Isten tárházába a pénzt”¹¹, majd így folytatja: az Úr „óhaja az, hogy része az Ő tárházába kerüljön”¹². Elvárja, hogy szolgálja a tárházba behozott tizedet az isteni célokkal összhangban használják fel.

Miből kell tizedet adni?

Mennyit és miből kell tizedet adni? A válasz világosan érthető: „ami az összeget illeti, az Úr kijelentette, hogy a jövedelem tized része Őt illeti meg”¹³: „egy tizedrészt Isten minden áldásából”¹⁴,

„tizedet minden jövedelmünkéből”¹⁵. Ellen White továbbá így ír erről: „akik intézményeinkben az Úr szolgálatát végzik, a tizedet jövedelmünkéből fizessék, és teljes vagyonukból”¹⁶. Még érthetőbben szól: „Adjunk tizedet Istennek minden jövedelemből, a mező terméséből, vagy a nyájakból, akár szellemi, akár kétkézi munkából származik az”¹⁷. A hangsúly tehát azon van, hogy teljes jövedelmünkéből tizedet kell adnunk. Az író is elismeri, hogy az összeg személyenként változó lehet, és ez nem csupán azért, mert a tized összege arányos az illető személy jövedelmével¹⁸, hanem azért is, mert az Úr a jövedelem meghatározásának részleteit „az ember lelkiismeretére bízta, hogy az szabadon dönthessen”¹⁹. De Ellen White mindjárt hozzá is teszi: „bár lelkiismeretünkre bízta, ez a köteletség mégis mindenkire vonatkozik. Nincs szükség kényszerre”²⁰. Ezek a tanácsok ugyanarra a tervre mutatnak rá, amely a Bibliában is megtalálható, és amely azt mondja, hogy minden jövedelem egytizede az Úré. Később, néhány év múltán ismét magyarázattal szolgál Ellen G. White: „Isten adta mindenkinek azt a szabadságot, amellyel eldöntheti, mennyit jelent a tizede, és hogy többet vagy kevesebbet akar adományozni”²¹. Ezek az idézetek folyamatos tanítást adnak azokról a forrásokról, amelyekből tizedet kell adnunk, ám nem szólnak magáról a tized természetéről.

Összefoglalás

Ellen G. White szerint, a tizedrendszer nem véletlenül annyira egyszerű, hanem azért, hogy mindenki megérthesse. A lelkészeknek nevelniük kell tagjaikat a tizedre vonatkozó felelősségtudatra. Mielőtt egyetlen lejt is elköltenénk a jövedelmünkéből, a tizedet már otthon el kell különíteni, az imádat szertartásaként. Ezután pedig el kell vinni szombaton a gyülekezetbe, hálánk és Isten-függőségünk jeléül, a kapott áldásokért. A tizedet teljes jövedelmünkéből kell fizetnünk, ám a részletekről teljes döntéshozói szabadsággal bírunk. ■

Kivonat Ángel Manuel Rodríguez A tized Ellen White írásaiban (2001) című tanulmányából.

7. „A Test of Gratitude and Loyalty”, *Review and Herald*, 1902. február 4., 7. bek.

8. *Uo.*

9. *i. m.*, 8. bek.

10. *Bizonyságtételek a lelkészeknek*, 305. old.

11. *Bizonyságtételek*, 9. köt., 59. old.

12. *Bizonyságtételek*, 6. köt., 386. old.

13. „The Bible System of Tithes and Offerings”, *Signs of the Times*, 1886. március 18., 7. bek.

14. „The Duty of Paying Tithes and Offerings”, *Review and Herald*, 1889. december 17., 1. bek.

15. *Counsels on Stewardship*, 82. old.

16. *Counsels on Stewardship*, 66. old.

17. *Nevelés*, 44. old.

18. *Counsels on Stewardship*, 82. old.

19. *Bizonyságtételek*, 3. köt., 394. old.

20. *Uo.*

21. *Bizonyságtételek*, 5. köt., 149. old.

A tizedadás megtagadása

Mit mond erről Ellen G. White?

Ellen G. White szerint a tizedadás nem csupán az emberi lény érzelmi dimenzióira épül, hanem a személyiség lelki, erkölcsi és értelmi vetületeire is. A tizedadás teljes fogadalmat jelent Isten iránt, olyan megtérés és oda-szentelt élet által, amely fogékony a Szentlélek irányítására, amikor Isten kinyilatkoztatott akaratát próbálja megértetni az emberrel.

Ellen G. White rámutat arra, hogy Krisztus keresztáldozata választ vár a hívő lélek részéről, amely többféleképpen megnyilvánulhat, és ezek egyike a tized. Szívünknek meg kellene indulnia Isten felsőbbrendűségét látva és jóságát megta-pasztalva, amellyel sáfáraivá tett bennünket. Bizalmára hű sáfárokként a tizedünkkel kellene válaszolnunk, elismerve ezáltal, hogy az Ővéi vagyunk.

Visszatarthatjuk-e magunknak a tizedet arra gondolva, hogy mi „jobban” felhasználjuk azt?

De feltehetnénk másképp is a kérdést. Van-e olyan helyzetek, amikor helyes a tizedadás megtagadása vagy más célokra való felhasználása? A Prófétaság Lelke határozott „nem”-mel válaszol. Nincs olyan kifogás, amely alapján megtagadhatnánk Istentől tizedünket. Ellen G. White a szegénységet magát is elutasítja, mint okot. Mivel a tized a jövedelem egy arányos része, a szegény ember tizede „a szerény jövedelem arányos része, és az adományok is a lehetőségeihez mértek. Ám nem az adomány értéke a fontos, amikor Isten elé kerül elfogadásra, hanem a szív indítékai, a kifejezett hála és szeretet érzése.”¹ Még az adósság sem kifogás. Akik Isten pénzével fizetik ki adósságaikat, azoknak komoly lelki és vallási gondjaik vannak, mondja az Úr szolgálólánya. Ők „nem döntöttek még az Isten iránti en-



gedelmesség mellett.”² Valódi gondjuk azonban a bennük levő önzés.³

Mi történik, ha nem megbízható a lelkipásztor?

Ellen G. White kijelenti, hogy az egyházvezetők megbízhatatlansága sem kifogás arra, hogy a tizedet megtagadjuk. Erre utal állásfoglalása, amelyet az 1890-ben tartott michigani konferencián fejtett ki.⁴ Elítélően szól a Michigan állambeli munka helyzetéről. Kemény és közvetlen kifejezéseket használ, mint például: „A lelki dolgok ismeretében és a mennyei bölcsességben nem bővelkednek, és Krisztus nélkül kiszáradtak.” „A beszélő szívét nem változtatta meg a kegyelem.”⁵ Sőt, azt mondja, hogy „a gyülekezeteknek sokkal jobb lenne ilyen presbiterek és lelkészek nélkül. Isten tárházából eltulajdonítják a pénzt, hogy megtéretlen embereket támo-

2. *i. m.*, 93. old.

3. *Bizonyágtételek a gyülekezetnek*, 1. köt., 225. old.

4. „*The Work in Michigan*”, *Sermons and Talks*, 2:71–79. old.

5. *i. m.*, 73. old.

1. *Keresztény sáfárság*, 73–74. old.

gassanak, akik nem is akarják, hogy nekik az evangéliumot, Krisztust, a dicsőség reménységét tanítsák.”⁶

A prédikátor lelkiállapota mérgező hatással lehet a gyülekezet azon tagjaira, akik elhatározták, hogy nem adják többé a tizedet. White testvérő a Malakiás könyvét említi és felteszi a kérdést: „Hát nem látjátok, hogy semmiképp sem jó az, hogy visszatartjátok magatoknak a tizedet és az adományokat csak azért, mert nem helyeslitek testvéreitek cselekedeteit? A tized és az adományok nem az emberé, hanem Isten ügyét szolgálják.”⁷ Érvei alátámasztására a tizedadományok természetét említi, és azt az erkölcsi felelősséget, miszerint minden egyháztagnak kötelessége tizedet adni: „Maglehet, hogy vannak méltatlan lelkészek, akik a tizedből kapják a fizetésüket, ... de ne tévelyegjétek, és ne tartsátok vissza magatoknak azt, ami az Isten tulajdona.”⁸ Az Úr sáfárai majd felelnek saját vétkeikért, ám senki se használja fel az ő vétkeiket, hogy saját bűnére magyarázatot találjon.

Azt is meg kell említenünk, hogy Ellen G. White arra bátorította az egyháztagokat, fejezzék ki nemtetszésüket azokkal szemben, akik vétkeznek. 1907-ben még pontosabb tanácsokat adott: „Azért lopjátok meg Istent, mert úgy gondoljátok, hogy a mű irányítása nem megfelelő? Tárjátok kérdéseiteket nyíltan, egyszerűen és felelősségteljes lelkülettel a felelős személyek elé. Beadvánnyal forduljatok hozzájuk, hogy a dolgok helyreálljanak, de semmiképp se vonuljatok vissza Isten munkájától és ne legyetek hűtlenek azért, mert mások nem járnak el helyesen.”⁹ Ez az, amit elvár Isten minden egyháztagtól. És elhangzik a vigasztalás: „Ha nem is helyesen használják föl e javakat, tehát nem éri el azt a célt, amelyre az adományozó szánta – Isten magasztalását és az emberek üdvösségét –, azok, akik őszinte szívvel, Isten dicsőségére gondolva hozták az áldozatot, nem veszítik el jutalmukat.”¹⁰

Ellen G. White a tized és az adományok felhasználására vonatkozóan hangsúlyozza a gyülekezetvezetők felelősségének fontosságát: „Isten tárháza a tizeddel gyarapodik, tehát az egy szent alapnak legyen tekintve. Az az Istené, és nagylelkűen kell adakozni annak érdekében, hogy a mű elnyerje a kellő támogatást. A felelősségteljes

beosztásban levők úgy járjanak el, hogy az emberek teljes bizalmát élvezhessék. Nem kellene félniük, hogy a mű igazgatásának bármely vetülete napfényre kerül.”¹¹

Nem csaphatjuk be Istent

A tized visszatartásával kapcsolatosan Ellen G. White gyakran említi Mal 3:10 versének átkát. Ő nagyon komolyan vette ezt az átkot és úgy magyarázza, mint amely a megígért áldás hiánya azok számára, akik a nem adnak tizedet. Ez ugyanúgy érvényes a mennyei javakra, mint a tizedadást követő jólétre, amely azért adatik, hogy még többet adakozhassunk az Úrnak. Ezért tudta kijelenteni: „Amikor megfosztjuk Istent a tizedünktől, akkor önmagunkat lopjuk meg, mivel elveszítjük a mennyei kincset. Az Úr áldásaitól foszszuk meg magunkat.”¹² A kérdésre, miszerint: miért élnek jól azok, akik nem adnak tizedet, így válaszolt: „Ezen emberek némelyike látszólagos jólétben részesül. Isten az Ő igralma folytán még ad egy esélyt számukra, hogy ráébredjenek vétkeikre és elhagyják azokat.”¹³ Isten még mindig próbál meggyőzni arról, hogy az áldások az Ő jótéteményei. De vannak olyan személyek, „akik már érzik az isteni átkot. Nehéz helyzetbe kerülnek, és egyre kevesebb lehetőségük adódik az adományozásra, miközben, ha Isten jobbát helyezték volna az első helyre, és jó szívvel áldoztak volna, akkor sokkal több áldásban részesülhettek volna, és így többet is adakozhatnának.”¹⁴ Ebben az esetben Isten bőséges áldásainak hiánya arra szolgál, hogy ösztönözze őket az első helyet adni életükben az Úrnak. Megfigyelhetjük, hogy az áldások célja az, hogy képessé tegyen még többet adni az Úrnak.

Végkövetkeztetésként Ellen G. White kijelenti: „Mindennek, amit Istentől kaptunk a tizedrésze az Övé; ti megloptátok az Urat, amikor saját céljaitokra használtátok fel a tizedet. Ez pedig nyilvánvaló Isten előtt.”¹⁵ ■

Kivonat Ángel Manuel Rodríguez A tized Ellen White írásaiban (2001) című tanulmányából.

11. *Manuscript Releases*, 13. köt., 198. old.

12. „Tithes”, *Pacific Union Recorder*, 1901. okt. 10., 3. bek.

13. „Holyday Gifts”, *Review and Herald*, 1882. dec. 26., 16. bek.

14. *Uo.*

15. „The Duty of Paying Tithes and Offerings”, *Review and Herald*, 1889. dec. 10., 1. bek.

6. *Uo.*

7. *i. m.*, 74. old.

8. *Uo.*

9. *Az evangélium szolgálói*, 227. old.

10. *Bizonyságtételek a gyülekezetnek*, 2. köt., 518. old.



A moisei-i központi gyülekezet

A történelmi Máramarosban Moisei község az elsők között volt, ahol megjelentek az adventisták. Az advent igazsággal leghamarabb Ivaşcu Gheorhe Ciulu és felesége Ana került kapcsolatba. Ciulu testvér 1917-ben, az első világháborúban hallott először az adventistákról, a fronton. Aztán Moiseion 1923-ban történik meg az első keresztség: Coman Palade Vătăjel, és lánya Coman Ileana kötnek szövetséget az Úrral, majd egy évvel később még tíz lélek csatlakozik az egyházhoz. Ettől kezdve a helység adventista közössége folyamatosan növekszik.

Abban az időszakban a testvérek házaknál gyülekeztek. A gyülekezet csak 1926-ban alakul meg, Alex Hrişcău házában, amely épp a mai moisei-i központi gyülekezet helyén állt. Ugyanabban az évben kerül sor a helységben az első adventista esküvőre is, majd 1946-ban fából megépítik az első imaházat is, amelynek egyetlen terme volt. A gyülekezet kórusa már 1928-ban megalakult. Az egyre gyarapodó taglétszámot látva, a testvérek elhatározzák, hogy 1958-ban egy nagyobb, téglából készült gyülekezetet építenek.

Mivel Moisei több mint 17 kilométeres hosszúságban terül el, 1990. május 12-én létrehozták az Izvorul Dragoş gyülekezetet, 93 taggal. Két évvel később pedig megalakul a Lunca de Jos gyülekezet a helységben, amelynek akkor 115 tagja volt.

2002 januárjában a moisei-i központi gyülekezet teljesen leégett, de csupán 33 nap alatt a három gyülekezet egyesített erővel felépített helyébe egy modern imatermet.

Ma a moisei-i központi gyülekezet 91 tagot számlál. Az egyik mellékteremben már hat éve működik a „David” óvoda, amelyet a község nagyra értékelt. És ugyanitt található szombatáról szombatra a moisei-i férfikórus, amelynek a tevékenysége sok helyen ismert.

Jelenleg tehát a községben három gyülekezet van: a központi, Izvorul Dragoş és Lunca de Jos, amelyek együtt több mint 450 tagot számlálnak. Bízva Isten további vezetésében, a nagy adventi közösséggel együtt várjuk Urunk dicsőséges visszajövetelét.

Daniel Dumitrache, lelkész



Sierra Leone

Sierra Leone, hivatalos nevén Sierra Leone Köztársaság, nyugat-afrikai ország. Határos Guineával, Libériával és az Atlanti-óceánnal. Területe 71 740 km², hozzávetőlegesen 6 millió lakosa van. A lakosság nagyrészt mezőgazdaságból él, az országnak gazdag vasérc, gyémánt, arany és bauxit lelőhelyei vannak.

A lakosok kétharmada muzulmán, egynegyede keresztény, a fennmaradó néhány százalék pedig ősrégi pogány afrikai vallásának vallja magát. 1991. és 2002. között polgárháború dúlt az országban, amely nemzetközi nyomásra ért véget.

Miután 1892-ben Lawrence C. Chadwick meglátogatta ezt a területet, felhívást intézett a Generál Konferencia vezetőihez, hogy küldjenek misszionáriusokat a világ eme tájára. A válasz 12 évvel később érkezett meg, amikor a Hyatt család a fővárosba, Freetownba költözött és egy kis fogászati rendelőt nyitott. Ugyanabban az évben érkezett ide David Babcock is, aki megszervezte az első nyilvános evangélizációs kampányt, amely nyomán R. P. Dauphin megkeresztelkedett, aki később Nyugat-Afrika első adventista prédikátora lett. 1907-ben Babcock elemi iskolát,

majd szanatóriumot alapított otthona közelében. A munka gyorsan terjedt, nemsokára újabb iskolák nyitották meg kapuikat, és egy teljesen felszerelt ipari park is, amelynek köszönhetően változáson ment át ez a kietlen terület, ahova a misszionáriusok megérkeztek.

1956-ban nyílt meg a Yele Adventista Iskola, ugyanekkor az Egészségügyi Minisztérium felajánlotta az Adventista Egyháznak egy 140 ágyas, leprás betegeket kezelő kórház irányítását, ahol 15 000 beteget kezeltek.

Ma, Sierra Leoneban 19 000 tagja van egyházunknak, és évente ezerre tehető a csatlakozó személyek száma. A statisztikák csupán 4 lelkipásztorról és 20 evangélistáról számolnak be. Az ottani adventista iskolákban és klinikákon csendes csodák mennek végbe nap mint nap.

A szegényekért végzett szolgálat, az oktatásban tett erőfeszítések, az elszigetelten élő embereknek fűrt mélykútak, az evangélizációs kampányok, amelyeket külföldi vendégelődök tartanak, mind azokhoz a módszerekhez tartoznak, amelyekkel Isten érinteni szeretné az ott élő emberek szívét.

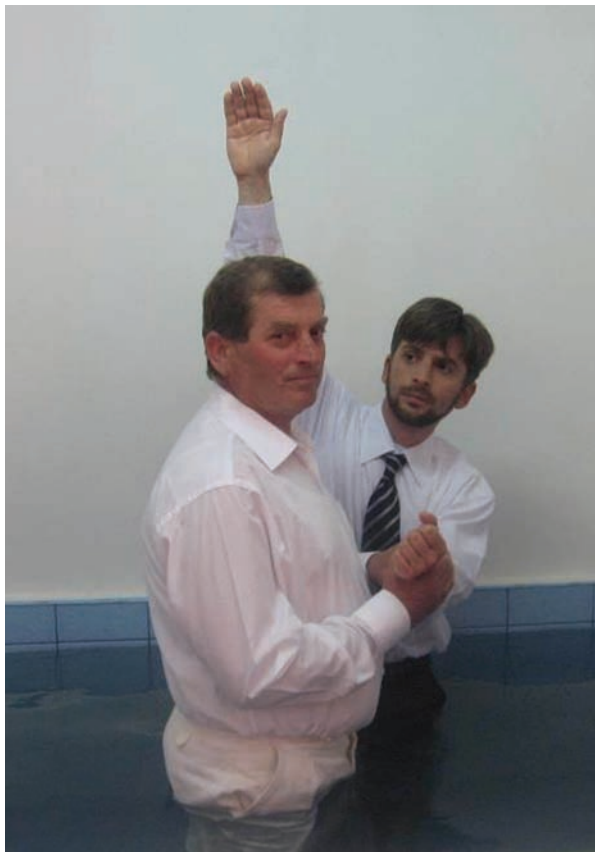
Adrian Neagu



Egy édesapa, akit a fia keresztelt meg

Sokat cselekedtél te, Uram Istenem, a te csodáiddal és terveiddel mi érettünk; semmi sem hasonlítható hozzád; hirdetném és elbeszelném, de többek, semhogy elszámálhatnám.

(Zsolt 40:6)



Isten rám vonatkozó terve

Úgy történt, hogy édesapámat keresztelhettem meg. Valóban így történt! Amint leírom ezt a tapasztalatot, tudom, hogy Istentől kaptam azt a meglepő lehetőséget, hogy édesapám a keresztelendőek egyike legyen. Nem hittem és nem is álmodtam valaha, hogy felszentelésem után már az első keresztességemkor ez a csoda meg fog történni, ám Isten tervei és csodái, úgy tűnik, nem szűnnek meg az én életemben.

Tudom, hogy Istennek terve van velem, mivel ha visszanezék gyerekkoromra, már akkor szívesen szolgáltam Őt. Emlékszem, hogy már akkor összehívtam barátaimat nagyapám

falusi udvarába és prédikáltam nekik azt, amit a templomban hallottam. Arra intettem őket, hogy ne gyűjtsenek kincseket a földön, hanem inkább a mennyben, ahonnan a tolvajok el nem lophatják és a moly sem emésztheti meg. Gyerekkorom meghatározó személyisége nagymámam volt, aki a családból egyedülként megengedte, hogy így kövessem az Urat. Ő előbb el is ment az evangélizációs istentiszteletekre, amikor meghívást kapott. Aztán valahogy elmaradt, de

engem sosem tiltott a gyülekezetbe járástól, sőt, megértett és igyekezett minél könnyebbé tenni hitem útját.

Caransebeşen, a szülői házban volt egy nagy ortodox Bibliánk. Ezt a családi Bibliát különösen tiszteltem és gyakran lapozgattam. Alig tizenegy éves voltam, amikor elhatároztam, hogy olvasni fogok belőle, és bevallom, nem sokat értettem az ott leírtakból, folytattam az olvasást és mélyen megihatott egy ilyen szent irat tanulmányozása. Mivel ortodox Bibliám volt, természetesen ahhoz az egyházhoz tartoztam. Családom is ortodox gyökerekkel bírt. Szüleimre nagy hatással voltak az egyházi hagyományok. Hittestvéreikhez hasonlóan ők is azt gondolták, hogy az ősi hit elhagyása megbocsáthatatlan, súlyos bűn.

És talán így gondolkoztak rólam is. Amikor azonban rokonaim meghívtak a baptista gyülekezetbe, szüleim elengedtek. Lánytestvéreimmel együtt építő dolgokat tanultunk ott. Valóságos versenyszellem alakult ki közöttünk – gyerekek között –, mivel ösztönzést éreztünk Isten Igéjének tanulmányozására. Lánytestvérem, aki jól felelt a bibliai tanulmány alkalmával, egy Bibliát kapott ajándékba, amit én kifejezetten irigyeltem. Akkor még nem tudtam, hogy számomra a Biblia lesz a legfontosabb könyv, amelyből prédikálni is fogok. Elég volt azonban az, hogy Isten ezt nagyon jól tudta, és folyamatosan készített fel az idők beteljesedésére, így épített be az Ő tervébe.

Felfedeztem az igazságot

A baptista gyülekezetbe jártam, míg egy nap édesanyám egyik barátnője azt tanácsolta szü-

leimnek, hogy ne engedjenek többet a „hívók” közé, mert ott egy bezárkózott életet fogok élni, és még a fiatalságomat is elpazarolom. Ekkor kezdtem feltenni magamban különböző kérdéseket, és próbáltam megtudni, hogy jó úton járok-e. Megfogadtam magamnak, hogy sosem fogom megengedi becsapni magam, vagyis, nem fogok „megtérni”. De nem tudtam lemondani a gyülekezeti életről, és éreztem, hogy a Szentlélek vizsgál engem és győz meg arról, hogy létezik számomra egy személyes Megváltó, Jézus Krisztus, Akire – nekem bűnösnek – oly nagy szükségem van. Imádkozni kezdtem és próbáltam kapcsolatba lépni a Megváltóval, akinek éreztem a szeretetét, és éreztem, hogy én is szeretem Őt, és szeretném életemet keresztség által Neki átadni. Eközben egyre mélységebben és szenvedélyesebben tanulmányoztam Isten Igéjét, ennek ellenére csak később keresztelkedtem meg.

Már tizennégy éves voltam, és líceumba készültem. Ekkor olvastam a Bibliában a szombatról. Ez a szó megragadta figyelmemet, és próbáltam megkeresni az értelmét. Ifjú elmében szinte teljesen megértettem, hogy mire utal a szombat – vagyis Isten nyugalomnapjára. És már abban a korban szerettem volna ezt a napot megtartani. A caransebeși adventista gyülekezetben nagy szeretettel és örömmel fogadtak a testvérek.

Túlradó örömmel fogadtam a felfedezett igazságot és türelmetlenül vártam, hogy másoknak is elmondhassam ezt. Egyik nap baptista barátaim elé szaladtam, hogy elmondjam nekik, hogy ne a vasárnapot tartsák meg, mivel a Szentírásban a szombat a nyugalomnap. Nézzétek, mit olvastam itt! Ez az igazság! – mondtam nekik. Meglepődtem azonban a válaszukon, amely nagy csalódást okozott. Kijelentették, hogy ha elolvasom a Zsid 4:9. versét, amely így szól: „*Annakokáért megvan a szombatja az Isten népének.*”, tulajdonképpen megérthetem, hogy Isten népe számára egy másik nyugalomnap, a vasárnap adatott. Próbáltak több szöveget idézni, számos érvet felvonultatni úgy, hogy már szinte semmit sem értettem. Abban a pillanatban nem is tudtam, mit mondhatnék, mivel nem rendelkezttem elegendő ismerettel ahhoz, hogy érvelhettem volna. Sírva mentem haza és Istenhez fordultam. Megkérdeztem Őt, hogy mi az igazság, és kértem, hogy minél előbb nyilatkoztassa ki számomra. Ám a Zsid 4:9. verse folyton a fülemben csengett és szerettem volna mélyebben tanulmányozni ezt az igét.

Küzdelmes napok és évek

Amikor hazaértem, édesapám észrevette kisírt szememeimet. Kérdésére, hogy miért sírtam, nem válaszoltam, ám ő rájött, hogy a gyülekezet miatt könnyesek a szemeim. És ettől a naptól kezdve édesapám nagyon megváltozott. Kijelentette, hogy ezután ő fogja nevelni a gyerekeit és nem a „hívók”. Megparancsolta, hogy ezután vele kell mennünk minden vasárnap az ortodox templomba. És így is történt. Kényszer hatása alatt mentem és hódoltam az ortodox templom minden sarkában levő szentképek előtt. Ez teljes ellentétben állt elveimmel, ezért elhatároztam, hogy nem imádom a szentképeket. Szüleim ekkor kijelentették, hogy szégyent hozok a családra, ezért inkább maradjak otthon. Tudták, hogy egy ideje megtartom a szombatot, de amikor kijelentettem, hogy disznóhúst sem fogyasztok többé, akkor a családdal nagyon megromlott a viszonyom.

Édesapám egyszeriben nagyon vallásos lett, olyannyira, hogy az ortodox egyház vezető testületébe is bekerült, így ő lett a papok jobb keze.

Annak ellenére, hogy édesapám gyűlölte azokat, akik elhagyják vallásukat, és sokat ellenkezett, nem adtam fel az imádkozást és a Biblia tanulmányozását. Tizennégy és húsz éves korom között különösképpen foglalkoztatott az igazság megismerése. Kezdttem elbizonytalanodni, hiszen a baptisták a vasárnap, míg az adventisták a szombat megtartására bátorítottak. Lelkemben ádáz küzdelem folyt, már senkinek sem hittem, nem bíztam lelkészekben, papokban, és abban az időben már a Biblia szavainak sem igazán hittem. Kétélyeim támadtak és senkire sem hallgattam. Egyetlen vágyam az volt, hogy meggyőződjek az igazi nyugalomnap felől, és kész voltam bármi áron megtalálni kérdéseimre a választ. Szobámban naponta térdet hajtottam és könyörögtem az Úrhoz, hogy nyilatkoztassa ki az igazságot számomra, mivel már nem bízok az emberek szavaiban. Másfelől pedig voltak alkalmak, amikor édesapám kényszerített a disznóhús fogyasztására.





ra, ezért a közös étkezések nem kívánt alkalmakká váltak számomra. Sajnos nem kevésszer – a félelem miatt – engedtem édesapámnak és ettem, de ezzel is csak egyre nagyobb szenvedés vett rajtam erőt. Sírtam imádkozás közben és kértem Istent, hogy bocsássa meg, amiért áthágtam parancsát. Az igazság feltárásának kérése mellett ez volt az egyik visszatérő kérésem Isten felé.

Közben megtudtam, hogy a Bibliát eredetileg héber nyelven írták, és azt gondoltam, hogy eredetiben kellene megkeresnem a Zsid 4:9. versét, hátha többet megtudok felőle. Vásároltam egy román-héber szótárt és elkezdtem tanulni a

héber ábécét, meg a szavakat, azzal a reménnyel, hogy egy nap majd egy eredeti nyelven írt Bibliát tarthatok a kezemben. Aztán nem sok idő múltán egyik barátom felhívta a figyelmemet, hogy az Újtestamentum tulajdonképpen görög nyelven íródott. Ugyanaz a barátom ajánlotta fel számomra a görög szótárt is, amelyet azonnal tanulmányozni kezdtem. Mindkét nyelvet párhuzamosan tanulmányoztam, míg édesapám, aki felfigyelt furcsa ténykedésemmre, elhatározta, hogy papokat hív meg otthonunkba, hogy meggyőzzenek arról, hogy érettségi után iratkozzak be az ortodox teológiára. Előbb egy pap látogatott el hozzánk, aki a caransebeși Ortodox Teológia igazgatója volt. Elbeszélgettem vele. Próbált meggyőzni, hogy iratkozzak be a teológiára, én pedig elmondtam neki kutatásaimat a nyugalomnappal kapcsolatosan, és kijelentettem, hogy szeretném az erre vonatkozó eredeti szöveget tanulmányozni. Mivel ő épp görög nyelvet tanított, felajánlotta, hogy ingyen órákat tart nekem.

Következő látogatásakor egy görög nyelvű Újtestamentumot hozott nekem. Nagyon örvendtem ennek az ajándéknak, ezért együtt a pappal a Zsid 4:9. verséhez lapoztam. Ő lefordíthatta volna a szöveget, de én attól féltem, hogy eltitkolja tőlem az igazat. Megkerestem a szavakat a szótárban, hogy magam győződjek meg az igazságról. A szövegben a hangsúly a *sabatis-mos* szóra esett, amely szombatünneplést jelent, vagyis azt jelenti, hogy Isten népének továbbra is meg kell tartania a szombatot. Meghatározó pillanat volt ez számomra. Isten ezt az ortodox papot és az általa ajándékozott Bibliát használta fel, hogy elvezessen az igazsághoz. Épp az a szöveg, amely nemrégiben annyira elbizonytalanított, most teljes meggyőződést adott arra vonatkozóan, hogy meg kell szentelnem a szombatot, mivel ez Isten óhaja. A pap ekkor megkérdezte, hogy mi lesz az ortodox teológiával, én pedig kijelentettem, hogy sajnálom, de és sosem hazudnék az embereknek a templomban, ezért inkább lemondok a görög nyelvleckékről, amelyek amúgy is túl nehéznek tűntek, és inkább az Ige tanulmányozására összpontosítok. Hálát adtam az égnek, hogy kinyilatkoztatta az igazságot, és akkor jött el az ideje, hogy ennek az igazságnak az árát is megfizessem. Egy másik pap látogatott meg, és ez még inkább megerősítette a szombat igazságáról való meggyőződésemet, mivel amikor megkérdeztem, hogy a Bibliában hol van megírva a vasárnap mint nyugalomnap, akkor

ő dühében földhöz vágta a Bibliát és kijelentette, hogy ilyen sehol nincs a Bibliában.

Krisztus követésének az ára

Látva, hogy nem tudnak meggyőzni, hogy az ortodox teológiára beiratkozzak, szüleim nagyon furcsállták elutasító magatartásomat. Édesapám megtiltotta, hogy az adventista gyülekezetbe járjak. Kijelentette, hogy házában nem lesz két nyugalomnap, ezért szombaton velem kell dolgoznom a műhelyben, és azt is kijelentette, hogy a házában nem fognak kétféleképpen főzni. Újra nehéz küzdelem folyt a lelkemben, és választanom kellett a szüleim iránti – akiket nagyon szerettem – engedelmesség, és Isten, a mennyei Atya iránti engedelmesség között. Titokban kezdtem járni a gyülekezetbe, miközben otthon azt mondtam, hogy a forrásra megyek vízért. Általában nem sokat maradtam a gyülekezetben, mivel félttem szüleim gyanakvásától, de a prédikáció minden szavát magamba szívtam, így nyerve újabb erőt a további küzdelemre.

Kértem Istent, hogy adjon elegendő erőt, amikor édesapám szombaton dolgozni hív. Ám egy alkalommal nem tudtam ellenállni és elmentem vele dolgozni. A lélektani nyomás hatására elájultam, és nem sokkal később, még aznap, egy szomszédunk is elvesztette az eszméletét. Édesapám megjegyzi és azt mondta, hogy többé nem dolgozhatok szombaton. De ez a szabadság is csak ideig-óráig tartott, mint az egyiptomi fáraó esetében.

Betöltöttem a 18. életévemet és az egyetemre készültem. Szüleim azt tanácsolták, hogy társaimhoz hasonlóan menjek Temesvárra tovább tanulni. Én azonban egy olyan helyre vágyódtam, ahol szabadon megtarthatom hitemet, mivel már nem bírtam mindezt titokban tartani. Ábrahám tapasztalatából erőt merítve – aki elhagyta Úr városát –, eldöntöttem, hogy elköltöزم otthonról. Azon töprengtem, hogy hová mehetnék, hiszen nagyszüleim már idősek voltak, édesanyám szerint pedig az életben semmi esélyem sem lenne, ha falura költöznék. Imádkoztam, és mégis úgy döntöttem, hogy nagyszüleimhez költöزم, mivel tudtam, hogy ők megértenek és elfogadnak engem. Egy éjszaka, amikor vonattal utaztam, az volt számomra a Jákób szorongatásának éjszakája. Ismeretlen utat választottam, nem ismertem a jövőt és azt, hogy mi lesz velem. Egy hang azt sugallta, hogy rossz döntést hoztam, míg egy másik – a Szentlélek hangja – arra bátorított, hogy menjek tovább, mert az Úr a karjain fog hordozni.

Isten áldásai

1999-ben, szüleim tudta nélkül keresztkeltem meg az Adventista Egyházban, a bukaresti Olimpiai Úszómedencében. A keresztséget Mark Finley evangelizációja előzte meg. Attól a pillanattól kezdve Isten minden ígérését betartotta velem szemben. Életem során megtapasztalhattam Isten ígérétének beteljesedését, miszerint: „Ha valaki elhagyja az ő atyját és anyját énérettem...”. Isten három krajovai lelkész támogatásával áldott meg, akik olyanok voltak, mintha szüleim lennének. Megkaptam a testvérek támogatását és bátorítását is oly csodálatos módon, hogy már nem is éreztem annyira szüleim jelenlétének hiányát.

Még azon évben beiratkoztam, de nem az ortodox, hanem az adventista teológiára, mivel éreztem az Úr hívását és a lelkészem, presbiterem, valamint a gyülekezeti tagok bátorítását. Isten közbelépésére amerikai támogatásban részesültem, egy ottani személy fizette ki helyettem a tandíját. Isten aztán felajánlotta számomra az első lelkeket is, akik Cernicán elfogadták az általa felkínált üdvösséget. Később egy feleséget is adott az Úr, majd 2005-ben megkaptam az első prédikatori kerületemet is Reșița városában, 2011-ben pedig felszentelt lelkész lettem. Amikor nagyapám szőlőjében prédikáltam, nem is gondoltam volna, hogy valaha prédikátor leszek, de az Úrnak terve volt velem.

Az egyik legfrissebb áldás pedig édesapám keresztsége. Nem is álmodtam arról, hogy egyszer lelkész leszek Caransebeșen, ahol szüleim is élnek. Reșița városában töltött öt év után, már két éve szolgállok itt. És azt sem gondoltam soha, hogy abban a gyülekezetben szolgálhatok, olyan testvérekkel együtt, akik nem is olyan régen örömmel prédikáltak és tanították nekem a Szentírást, amit most nekem kell megtennem.

Az idén húsvétkor a gyülekezetben volt egy keresztség, és a keresztelendők között ott volt az én édesapám is. Saját döntése volt ez – a Szentlélek indíttatása, a Szentírást tanulmányozása és a bibliai igazságok elfogadása nyomán. A gyülekezetben mindenki mellette állt, különösképpen egy diakónus testvér foglalkozott vele, hívta és tanácsolta őt. Életem nagy és magasztos csodái közül ez a legnagyobb, hogy édesapámat megkeresztelhettem, aki kezdetben annyira ellenezte hitemet.

Az Úr neve legyen áldva ezért. Csak Ővé a dicsőség, és azt kívánom, hogy az Úr dolgozzon családom többi tagjának szívében is. ■



Costel Trandafir
lelkész a caransebeși
kerületben.

Ezékiás rehabilitációja (I)



Önfelmagasztalás?

Ezékiás uralkodása a zsidó történelem egyik legtanulságosabb pillanata. Habár az Ésaías 36-39 fejezeteiben leírtak inkább az író oktatói szándékát jelzik, mintsem az események történelmi sorrendjét, mégis szorosan kötődnek az ókori Közel-Kelet történelméhez. Szanhérib, asszír király Kr. e. 701-ben szégyenletes vereséget szenvedett (Ésa 36-37). Ám a 38-39. fejezetekben leírt események (Ezékiás meggyógyulása és a babilóniai látogatók) Kr. e. 702-ben történtek, egy évvel az asszír invázió előtt, miután II. Marduk-apla-iddina babilóniai királyt legyőzték az asszírok¹. A babilóniai küldöttség látogatása Marduk-apla-iddina uralkodásának utolsó napjaiban történt, egy kilenc hónapig tartó időszakban, amely 703–702-ben volt.

Ezékiás Kr. e. 739-ben született és 716-ban került trónra, apja, Akház 14 éves uralkodása után. Az említett események idején Ezékiás még fiatal volt, alig 37-38 éves. Csodás gyógyulása után tizenöt évvel, Kr. e. 678-ban halt meg.

Ezékiás az egyik legjobb júdeai király volt. Dávidhoz hasonlóan szerette Istent, reformátorként nem tűrte meg a bálványimádást. Egy hitehagyó király fia volt, sőt fiai is vonzódtak a

bálványimádáshoz, ami bizonyítja, hogy a tágabb értelemben vett királyi családban nagyon elterjedtek a pogány szokások. Mindezek ellenére Ezékiás tiszta életet élt, hasonlót a vizen élő tavorózsához.

Ám az erénycsősz keresztény gyakran túlnéz az isteni szempontokon. Egyes magyarázók azt sugallják, hogy a védelmi rendszer stratégiai lépései, amelyeket Ezékiás alkalmazott, tulajdonképpen „szíve önfelmagasztalásának” jelei voltak. Hogy talán Ezékiás nem Istenre, hanem saját erejére támaszkodott. És ezen a ponton a moralista sok tanulságra lel. Azt képzei, hogy a menny terve Izraellel az volt, hogy a választott nép ne tegyen emberi védelmi lépéseket, hanem hagyatkozzon Isten természetfeletti közbelépésére. Ezt a forgatókönyvet azonban még az angyalok sem tartják be, hisz ők is kezükbe veszik a hatalom villámain, amikor már minden más megoldás csődöt mondott. A bibliai leírás számos esetet említ, amikor Isten nem az ember helyett lépett közbe, hanem együtt vele. Gondoljunk csak Dávid parittyájára, vagy a számos háborúra, amelyekben a mennyei seregek, a Se-



regék Urának előőrseként küzdöttek, ám nem Izrael seregeinek tevékeny részvétele nélkül (lásd: 1Krn 14:15).

Szégyenteljes gyógyulás?

Egy másik rosszallás, amellyel már oly régóta illetik Ezékiást, csodálatos gyógyulására vonatkozik. Amikor Isten értesítette a prófétát, hogy hamarosan meg fog halni és rendezze családja ügyeit, Ezékiás ahelyett, hogy így szólt volna: „igenis, megértettem!”, sírni és imádkozni kezdett, mint egy hitetlen, amíg Isten zavarában és haragjában így szólt hozzá: „Jól van, még kapsz Tőlem tizenöt évet.” Majd hozzátette az Úr: „de majd meglátod, hogyan fogod leélni ezt a földi életet, amelyhez annyira ragaszkodsz!” Így tehát Isten adott neki 5000 napot, éppen úgy, ahogyan évszázadokkal előtte fürjeket küldött a zsidóknak, akik visszasírták az egyiptomi húsfazekakat, ezért valóságos büntetésként adta nekik mindezt.

Több prédikációt és véleményt is hallottam arról, hogy Isten azért adott Ezékiásnak éveket, hogy rájöjjön kérésének megfontolatlan voltára. A „bölcsek” azt állítják, hogy a kegyelmi tizenöt év alatt Ezékiás csak badarságokat tett, hiszen ekkor született meg például Manassé, a trónörökös, akinek uralkodása alatt Júda királyságának legsötétebb korszaka állt be. A valóságban azonban Manassé ekkor már létezett, sőt már hat éves volt. Nos, ha Ezékiás meghalt volna, akkor hogyan befolyásolhatta volna jóra Manassét, a trónörökösöt? A következő évben menekült meg Jeruzsálem, épp Ezékiás hűségének köszönhetően, aki inkább Istenben bízott, ami azt jelzi, hogy hűséges maradt Istenhez, és túl tudott lépni a múlt hibáin.

És a legalattomosabb vád, amellyel illetjük Ezékiást, az, hogy nem vetette alá magát annak a „jó hírnek”, miszerint halálos betegségben szenved. Tudjuk, hogy egy ilyen hír – ha személyesen hozzánk szól – sosem jó hír, még akkor sem, ha a 70. évet is betöltöttük. De mit tettetek volna a 37 éves Ezékiás helyében? Hajlunk azt hinni, hogy amikor Isten kijelent valamit, akkor az a legtökéletesebb terv, út, ezért a mennyel való „alkudozásunk” a tisztelet és a bölcsesség hiányáról, ha nem épp szentségtörésről tesz bizonyosságot. Furcsa azonban, hogy Pált senki sem marasztalja el azért, hogy miközben Isten őt folyton figyelmeztette arra, hogy Jeruzsálemben letartóztatják és elítélik, ő mégis tovább ment és munkálkodott.

Vajon Isten tervei megmásíthatatlanok? Még a legtöbb prófécia is feltételes. Még a különleges



parancsok is meg lettek változtatva (Ez 4:12-15). Mózes esetében pedig, aki szeretett volna bemenni az ígéret földjére, Isten hajthatatlan maradt: „Elég! Ne szólj többet!” Más esetekben azonban Isten szava próba volt számára: „Elég volt Mózes! Állj el az útból, mert el akarom pusztítani ezt a népet!” Mit mondhatott volna erre Mózes. Azt, hogy „Ámen, Uram. Legyen a Te akaratod szerint”?

A Biblia arra tanít, hogy könyörögjünk Istenhez és ne hagyjuk, hogy a végzet érzése hatalmába kerítsen. Képzeljük el, ha Ezékiás úgy válaszolt volna Istennek, mint Ábrahám: „Köszönöm Uram a tizenöt évet. De ne haragudj meg a Te szolgádra, ha bátorkodom, de csak most az egyszer... Tudom, hogy por és hamu vagyok Előtted, de ha még kérnék... újabb tizenöt évet!” Vajon hogyan válaszolt volna Isten? Mit gondoltok, mit mondott volna a királynak? Milyennek ismeritek ti Istent? Én merem hinni, hogy Isten meghallgatta volna az imáját.

Szeretném látni a hívő beleegyezés „ügyvédeit”, hogy mit tennének az Ezékiáséhoz hasonló helyzetben? Megelégednének a pihenés édes ítéletével, vagy könyörögnének még néhány napért a jó Istenhez? ■

Folytatjuk



Florin Lăiu teológiai tanár a cernicai Adventista Teológiai Intézetnél.

1. Ellen White a két eseményt az ésaiási leírással ellentétben, fordított sorrendben írja le. Lásd: *Próféták és királyok*, 29. fejezet (Babilónia követői) és 30. fejezet (Szabadulás Asszíriából). A történészek mai napig vitatják a kronológiai sorrendet.

Valdens egy évre

A legnemesebb elhivatás



Felsőbb iskola

A „Valdens egyetemista” missziós program 2009 nyarán indult útjára Bukarestben, azzal a céllal, hogy az ifjoknak alkalmat adjon a missziómunkában fejleszteni jellemüket. Kezdetben közel 50 tanuló, hallgató és tanár, valamint egészségügyi nevelő vett részt a munkában. Három héten át fejtették ki hasznos tevékenységüket

több ezer ember számára, akik meglátogatták a főváros forgalmas pontjaira kiállított tizenkét standot.

A szolgálat mellett az ifjak egy mosolyt, egy bátorító szót, kézfogást, egészségügyi tanácsot és ingyenes egészségfelmérést nyújthattak a járóelőknek. És – a néhai valdenszekhez hasonlóan – számtalan alkalmuk adódott felhívni az emberek figyelmét a standokon kiállított könyveinkre is.

2010-ben Kolozsváron, Bukarestben és a tengerparton folytatódott a tevékenység, ekkor azonban már megkétszereződött a résztvevők száma. 2011-

ben pedig még több ifjú érdeklődött e szolgálat iránt. Temesvár, Jászvásár, Brassó és Bukarest voltak a célvárosok. Az idén Drobeta-Turnu Severin, Bukarest, Kolozsvár, Nagyvárad, Konstanca, Galac a célpont, ahol közel száz ifjú és ötven könyvevangélista fog dolgozni.

A mozgalom hatása a szolgáló ifjúságra szinte felmérhetetlen. A résztvevők többsége azt állította, hogy élete legszebb szünidejét töltötte a missziómunkával. Felfedezhették, hogy az igazi boldogság a szolgálatban rejlik. Többen is lelki ébredést és valóságos megtérést tapasztaltak, és elmondták, hogy személyesebb kapcsolatba kerülhettek Istennel.

„Valdens egy évre”

Mivel a cél az volt, hogy ez a tapasztalat ne korlátozódjon csupán a nyári szünidő három hetére, 2010 őszén útjára indult a „Valdens egy évre” projekt. Indulásától kezdve, 2011 májusáig, az ország több városában orvosi missziós kampányt szerveztek. Ez alkalomból, a munkára vállalkozó hat fiatal kipróbálhatta a könyvevangélisták munkamódszereit, mint például: a házról házra járás, boltok, cégek felkeresése, iskolákban és különböző intézményekben szemináriumok szervezése. Bevallották, hogy Isten számukra ez év alatt a gyakorlati élet legnagyobb leckéjét adta.

Ez volt ennek az iskolának az első évadja. Visszatekintve, teljes meggyőződéssel kijelenthetjük, hogy „az ilyen gyakorlati módon elsajátított nevelést joggal nevezhetjük felsőbb iskolának.”¹

Visszatekintés, 2011–2012

Az apostolokhoz hasonlóan, a felhívásra tizenkét ifjú jelentkezett, és állt szembe a kihívással, hogy egy egész évig Krisztus eme iskolájába járjon. Egyesek munkahelyükről mondtak le,

1. Ellen White, *A könyvevangélista*, Viața și Sănătatea Kiadó, Bukarest, 2007, 31. old.



mások tanulmányaikat szakították félbe, voltak olyanok is, akik vállalkozásairól mondtak le azért, hogy válaszolhassanak a hívásra.

Könyvevangelizációs kampányokat szerveztünk, amelyek 2-3 hétig tartottak tíz nagyvárosban: Slatina, Dés, Szászrégen, Temesvár, Krajova, Bukarest, Drobeta-Turnu Severin, Konstanca és Buzău. Az elmúlt nyolc hónap szolgálatára visszatételek, csak ámulni tudunk azon, ahogyan gondoskodott erről a munkáról az Úr.

Elsősorban a Szentlélek befolyására gondolkunk, amellyel általunk hatott Isten azokra az emberekre, akikkel találkoztunk. Házról házra járva, hozzávetőlegesen 26 000 embernek beszélhettünk Krisztusról. Elcsodálkoztunk az emberek érdeklődésén az egészségügyi szolgálatok, valamint azon kiadványok iránt, amelyek a testi, értelmi és lelki erőnlétet népszerűsítik. Bebizonyosodott, hogy az embereknek szükségük van valakire, aki figyelmeztet a nagy Orvos felé irányítja.

A meglátogatott 70 tanintézményben több mint 35 000 tanuló hallhatta szemináriumainkon („Az immunrendszer barátai”, „Légy bölcs! Táplálkozz egészségesen!”, „Gondolkozz úttörő módon!”) – a reménység üzenetét. Valóságos kihívást jelentett a fiatalokkal dolgozni. A nehézségek és akadályok nem is mérhetők fel azzal az elégtelével, amelyet átélünk, látva a gyerekek életében a változás jeleit.

Több mint 100 intézményben tartottunk egészségügyi szemináriumokat. Tűzoltóság, rendőrség, hadsereg, különböző üzemek, bankok, könyvtárak, főiskolák, prefektúrák, polgármesteri hivatalok, megyei tanácsok, bíróságok, törvényszékek, a konstancai kikötő, a Hajózási Parancsnokság – ezekben legalább 5 000 személynek álltunk a szolgálatára. Az iskolákban és intézményekben Isten kegyelméből több mint 10 000 könyvet és folyóiratot adtunk el, amelyek néma biznyságtévként vitték a Viața și Sănătatea Kiadó kiadványait az emberek házaiba.

Amit megtanultunk

– megtapasztalhattuk, hogy saját boldogságunk attól függ, hogyan tudjuk betölteni az emberek vágyát Jézus megismerésére;

– megtanultuk átlépni saját korlátainkat, úttörőként gondolkodni, felfedezni Istentől kapott talentumainkat, és azt, hogy miként használhatjuk fel azokat a leghasznosabban Isten dicsőségére;

– személyesen megismertük Istent, és ez olyan örömmel töltötte el szívünket, ami semmihez sem fogható;

– megértettük, hogy nem adhatsz másnak valamit, amit te még nem szereztél meg, éppen ezért imában és az Ige tanulmányozásában Istentől tettük függővé magunkat;

– megtanultuk a türelemleckét, az önfeláldozást, alázatot és főleg az érdekek nélküli szolgálatot.

Mindannyian azt gondoltuk, hogy belépve ebbe a mozgalomba, Istennek és az embereknek fogunk segítő kezet nyújtani. De az év lejártával, visszanézve, megállapíthatjuk, hogy mi magunk voltunk a program legfőbb haszonélvezői.

Kihívás számodra! – „Valdens egy évre, 2012–2013”

A program folytatódik idén is, immár a harmadik kiadásával. „Az Úr önkéntes ifjakat hív, hogy elvigyék a világnak az igazságot. Az egyháznak új emberekre van szüksége, akik új erőforrásokkal rendelkeznek, új idők embereire, akik készek szembeállni a tévelygéssel, és akik friss lendületet adhatnak a munkának..., olyan emberekre, akiknek szíve keresztény szeretettel van tele, és készek az Úrért munkálkodni.”²

A felhívásra biztosan lesznek jelentkezők. A kérdés csak az, hogy vajon Isten nem-e épp tőled várja, hogy ebben az évben igennel válaszolj. Kész vagy idődet, minden erődet és talentumaidat felajánlani annak, Aki oly sokat tett érted? Lehet, hogy nem érzed magad megfelelőnek a munkára, úgy gondold, hogy nem rendelkezel elegendő talentummal, képességgel egy ilyen munkához, vagy talán szégyellős vagy, nem tudsz tömeg előtt beszélni, kevés ismerettel rendelkezel. Talán bátortalan vagy, esetleg úgy érzed, hogy sosem tudnál egy ilyen munkát elvégezni. Ezzel nincs semmi baj! Isten éppen így vár téged, azért, hogy kegyelmének csodáját véghezvigye benned. Te csak fogadd el hívását!

Tarts velünk! ■

Bővebb tájékoztatásért tekintsetek meg a www.studentvaldenz.ro honlapot



Mugurel Ciurea,
projektfelelős

2. Ellen White, *A könyvevangélista*, 20. old., Viața și Sănătatea Kiadó, Bukarest, 2007.

Csodák a nevelésben



Nemrég meglátogattam egy gyülekezetet, melyet már rég ismertem. Nem vártam túl sokat ettől az alkalomtól, mivel saját szempontom szerint ezt a gyülekezetet két dolog jellemezte: a nagy épület és a kevés tag. Tudtam, hogy a kettő kombinációja nem túl vonzó.

Az idén június 1-jén épp 21. évemet töltöttem az Adventista Egyházban való belépésem óta, és azt a szép ajándékot kaptam az Úrtól, hogy ebben a gyülekezetben lehettem az istentiszteleten. Lelki, meleg fogadtatásban részesültem. Öröm és reménység (ami a konstancai gyülekezet neve is) volt leolvasható a jelenlevők arcáról. A terem kisebbnek, a taglétszám pedig nagyobbak tűnt, de ami leginkább meghatott, az a gyerekek jelenléte volt. Dicsértem az Urat ezért a változásért azon szombat minden istentiszteletén, és folytattam ezt távozásom után is. Valóságos csodára leltem ott, ha figyelembe vesszük az utóbbi időkben az egyház laodiceai állapotát.

A változás titka

Vajon mi a titka, hogy ebben a gyülekezetben változás történt? Mi különbözött az általam ismert múlt és a most tapasztalt jelen között? A válasz egy időben lehet egyszerű, de bonyolult is. Egyszerű, mivel a kijelentések fényében a misszió és az imádat újjáéledése csakis a Szentlélek munkájának az eredménye, amelyet a hittel mondott imákra és az Isten Igéjébe vetett hitre válaszként kapunk. És bonyolult, mivel sosem volt könnyű hit által cselekedni, főleg, ha figyelembe vesszük a mai életkörülményeket – a jó és

a rossz közötti konfliktust, amely minden alattomos vagy teljesen nyílt formában fellelhető.

A terv, amely ébredést keltett ebben a gyülekezetben – és amely a hit eredménye –, egyetlen szóban fejezhető ki: *nevelés*. Konstanca megyében itt alakult meg az első adventista óvoda, 2007-ben. A gyülekezet vezetői elismerik e tevékenység áldott hatását a gyülekezetük jelenére nézve és megvannak győződve arról, hogy az eredmények a jövőben még nyilvánvalóbbá válnak.

Helyes tehát az ihletett kijelentés, miszerint az isteni kinyilatkoztatásokra épülő oktatási és nevelési terveknek ébredést keltő hatásuk van úgy a misszióra, mint az imádatra vonatkozóan? Más szóval, van-e kapcsolat a misszió és a nevelés között? Van-e összefüggés a gyülekezet és az iskola között? Vajon a nevelési erőfeszítések szerves részei a megtérésnek?

Neveljétek, ne áldoztatok fel

A Szentírásban egy sokatmondó jelenet találunk. Amikor Isten eltervezte a „kivonulást”, Mózes ajkára a következő szavakat adta: „a mi gyermekeinkkel és véneinkkel megyünk, a mi fiainkkal és leányainkkal...”; más szóval nem megyünk gyerekeink nélkül. A fáraó válasza azonban lerántja a leplet az ördög stratégiájáról: gyerekeitek nélkül menjete (2Móz 10:9-10). Aztán, amikor végre Isten népe megszabadult, az Úr megparancsolta Izrael fiainak: „Csak vigyázz magadra, és őrizd jól a te lelkedet, hogy el ne felejtkezzél azokról, amelyeket láttak a te szemeid, és hogy el ne távozzanak a te szívedtől teljes életedben, *hanem ismertesd meg azokat a te fiaiddal és fiaidnak fiaival*” (5Móz 4:9). Vagyis – figyelj oda gyermekeid nevelésére. Másfelől, amikor a nép elfordult Istentől hosszú és szomorú történelme során, fájdalommal állapíthatjuk meg, hogy fiaikat a tűzön áldozták meg, ami Isten előtt gyűlöletes volt (5Móz 18:10; 2Kir 21:6). Isten sosem akarta, hogy a gyermekeiket feláldozzák, hanem azt szerette volna, hogy megmentsék őket.

Ennek értelmében tehát, megértjük, hogy a gyerekek és ifjak istenfélelemben való nevelése a hűség és a lelki érzékenység jele.

Ellen White a *Nevelés* című könyvében kifejti ezt a gondolatot a mai állapotokra vonatkozóan, és már a kezdő szavakban meghatározza a nevelés legfontosabb célkitűzéseit: megmentés és misszió.

„A nevelésre vonatkozó elképzeléseink szűklátókörűek és felületesek. Szükséges egy szélesebb látókör, egy magasabb célkitűzés. A valódi nevelés többet jelent egy iskola elvégzésénél. Többet jelent a földi életre való felkészülésnél is. Magába foglalja a teljes emberi lényt, és a teljes időt, amely a földi életre adatott egy embernek. Jelenti a testi, értelmi és lelki erők harmonikus fejlődését. *Felkészíti a tanulót az örömteli szolgálatra a világban, és a még örömtelibb szolgálatra az eljövendő világban!*” (Ellen White, *Nevelés*, 13. old.)

Nevelést és üdvösséget adjatok nekik

Bruce Shortt – utalva a szülők azon jogára, hogy saját maguk dönthetnek az állami oktatási intézményekben a gyerekük erkölcsi nevelésére vonatkozó kérdésekben – a World Net Daily-ben idézte az amerikai Fellebbviteli Bíróság (Filelds Palmdale) egy friss döntését, melyből kitűnik, hogy az állami iskolák befolyása annyira megnőtt, hogy a szülőknek már semmilyen alkotmányos joguk sincs meggátolni az intézményt, hogy gyereküknek bármilyen információval szolgáljon, akár szexuális, akár más dologról van szó. Vagyis, az iskola azt tesz, amit akar, és akkor, amikor akarja.

Kutatások igazolják (Nehemiah Institute), hogy a keresztyény iskolákba járó gyerekek sokkal magasabb pontszámot értek el a keresztyényi életre vonatkozó kérdésekben, mint állami iskolákban tanuló társaik.

Más szóval, a vallási iskolák, az egyház más intézményeivel karöltve, „Isten földi művének előbbre vitelét elősegítő eszközök. Imaházakat kell építeni, *iskolákat* és kiadóhivatalokat kell alapítani... Ezeket az intézményeket Isten rendelte el, és ezért kell működtetnünk és fenntartanunk...” (*Bizonyságtételek*, 4. kötet, 464. old.)

Az oktatás azonban nem egy varázslat, hanem hit, nagyon sok munka, bátorság, reménység, győzelem és misszió. Akárhogy nem alapíthatunk keresztyény iskolákat. Ezeket a mennyei kinyilatkoztatások elveire kell felépíteni. Felelősen részt kell vállalnunk a nevelésben anélkül, hogy megjijednénk az akadályoktól. Abban a tudatban kell élnünk, hogy ez által megmentjük



gyermekünket az erkölcsi gonoszságtól, amely egyre inkább elhatalmasodik társadalmunkban.

A nevelés által észrevehetjük az evangéliumra legérzékenyebbeket, a gyerekeket, és segíthetünk nekik felfedezni az Üdvözítőt, támogathatjuk őket, hogy kivegyék részüket Isten művéből.

„A föld történelmének zárójelenetei közben e gyerekek és ifjak közül sokan ámulatba ejtik az embereket az igazságról vallott bizonyságtételeikkel, melyet egyszerűen, ám Lélekkel és hatalommal visznek véghez. Őket megtanították az Úr félelmére, a szívük megenyhült a Biblia gondos és imádságos tanulmányozása által. A közeljövőben sok gyermeket fog betölteni Isten Lelke, akik hirdetik a világ számára az üzenetet akkor, amikor a gyülekezet idős tagjai már nem tudják ezt a feladatot elvégezni.

Az Úr rendelte el, hogy egyházunk iskoláiban felkészítsék gyermekeinket e nagy munkára. Iskoláinkban oktatnunk kell a fiatalokat korunk különleges igazságaira és a gyakorlati missziómunkára... Akkor a gyülekezet viselje a terhet a nyáj bárányaiért. A gyerekeket tanítani és képezni kell, hogy szolgálatot végezzenek Istenért.” (Ellen G. White, *Boldog otthon*, 489–490. old.)

Vannak-e gyerekek a gyülekezetekben? Adj halát Istennek, ha még vannak. Mit teszel megmentésük érdekében? Foglalkoztat-e ez a dolog? Milyen óvodába, iskolába járnak? Itt az ideje, hogy tegyünk valamit. Az ébredés azt jelenti, hogy visszatérünk Isten igazságaihoz, az igazság pedig az, hogy az egyház és az iskola Isten ugyanazon missziós tervének az alkotóelemei. ■



Romică Sârbu,
a Román Unió Nevelési és Családi Osztályának igazgatója

Forduljunk az örök Igéhez!

„Mert minden test olyan, mint a fű, és az embernek minden dicsősége olyan, mint a fű virága. Megszárad a fű, és virága elhull: De az Úr beszéde megmarad örökké.” (1Pt 1:24-25)



A történelem során az ember mindig törekedett valami örökre fennállót létrehozni, amellyel maradandó emléket állíthat önmagáról. Az ókorból főként építmények maradtak fent ilyen hagyatékként, romos vagy jobb állapotban. (A Biblia – bár az idők során számtalan esetben próbálták megsemmisíteni – mindmáig sértetlenül áll.) Később műalkotások születtek, anyagi és szellemi termékek, melyek által szerzőik a fennálló vagy egy teljesen új, általuk elképzelt, „teremtett” világ ábrázolására tettek kísérletet.

Manapság nagy jelentőséget tulajdonítanak a hagyományörzésnek, a „világörökségek” felfedezésének és védelmének. Talán azért is, mert előttünk már minden lehetséges emberi értéket megalkottak, felépítettek, megfestettek, megírtak. A posztmodern gondolkodás szabadsága szinte mindentől megfosztotta az emberiséget – már eddig is pusztuló értékeitől, szépségeitől, erkölcsétől – ezért a vesztébe rohanó világ mint ha tenni akarna egy kényszerlépést hátrafelé, hogy kilátástalan napjait a múlt vélt dicsőségével fényezze. Ez az iránytalanság, a jövőtől való félelem, ugyanakkor a múltba való visszatérés esélytelensége totális káoszt, teljes zavart okozott a tömegek gondolkodásában: a jó és rossz keveredésének szinte minden változatát láthatjuk a köznapi élet, a politika, a gazdaság és a vallás területén. Valóságos Babilon lett a világ, hiszen zűrzavar lett úrrá rajta. Sorsa pedig elkerülhetetlenül a romlás (Jel 14:8), a pusztulás: „Meggyszárad a fű, és virága elhull.”

Ebben a totális káoszban egyetlen támpont számunkra az Úr beszéde, a Biblia. De nem úgy, mint egy kabala, melyet ha házunkban tartunk, autónkban, táskánkban hordunk, védelmet nyújt, vagy néha, vészhelyzetben taláalomra felütünk, hogy lássuk, mit üzen az Úr. A Biblia tartalma, üzenete az egyetlen, ami maradandó, ami igaz ezen a világon, sőt, ami örök. Nekünk pedig csak akkor lehet örök életünk, ha olvassuk a Szentírást és a Szentlélek vezetését kérve, Jézus megismerése által megértjük, majd követjük igazságait. Isten kegyelme által az üdvösség mindenki számára lehetséges, de mégis csak az üdvözülhet, aki teljesen azonosul a Biblia igazságaival. Az örök értékek megismeré-

se és elfogadása fokozatosan történik, naponkénti feladat. Miközben Isten beszéde felé fordulunk, és a Szentlélek vezetése folytán egyre jobban megértjük, eltávolodunk a világ virágjától, mindattól, amit a világ szépnek, igaznak és jónak tart.

Nem érthetjük meg a Bibliát a Szentlélek vezetése nélkül. Jézus tudta, hogy szükségünk van isteni vezetésre, ezért elküldte a Segítőt, „aki elvezet minden igazságra”. Elődeink, az advent mozgalom úttörői Szentlélektől irányított emberek voltak, akik napokon és éjszakákon át tanulmányozták az Igét, és együtt imádkoztak bölcsességért, hogy megérthessék. Nekünk is ezt kell tennünk. Nem elég csak örökölnünk az igazságot, különben az előbb-utóbb pusztá hagyománnyá válik. Közelednünk kell az Úrhoz, imával és az Ige olvasásával, nem csak a betanult igazság külső, szertartásos gyakorlásával. Az elméletben vallott, de nem gyakorolt igazság elveszíti erejét. Ne teljesedjen rajtunk a jövődőlés, melyet Isten Izrael népének üzent: „Mivel e nép szájjal közelget hozzám, és csak ajkaival tisztel engem, szíve pedig távol van tőlem, úgy hogy irántam való félelmük betanított emberi parancsokat lőn: Ezért én is csodásan cselekszem ismét e néppel, nagyon csodálatosan, és bölcséinek bölcsessége elvész, és értelmeseinek értelme eltűnik.” (Ésa 29:13-14)

Manapság sokat beszélünk a Bibliáról, részt veszünk Biblia-olvasó programokban, de talán hiányzik az Isten akaratát felfedező szándék belőlünk. Istennek személyes üzenete van számunkra a Biblián keresztül, mely csak a Szentlélek tolmácsolásával juthat el hozzánk. Képességeink, személyiségünk, sorsunk, gondjaink annyira egvediek, személyre szabottak, hogy csak Ő, aki teremtett minket, tud valódi életcél, gondjainkra valódi megoldást adni. A Szentírás Isten levele, nem csak az emberiséghez, nem csak az advent néphez, hanem mindannyiunkhoz külön-külön, melyben örökkévaló dolgokról olvasunk, hogy azok megértése, elfogadása és gyakorlása folytán eljuthassunk az örök életre. Tanulmányozzuk tehát a Szentírást, szántsunk mélyen naponta benne, hogy megtaláljuk a valódi kincset, amiért minden mulandó dologról, emberi dicsőségről érdemes lemondani. ■

Mezei Áron,
az ADVENTSZEMLE
szerkesztője

Járfás-Fehér Eszter

A por szélviharról álmodik

• Lépésben haladok
• s közben tapos
• az idő-kerék.



• Itt
• ez a rend.
• Egyszer fent, majd lent
• a kerék alatt.
• (El ne sírd magad!)
• Tömegesen fölragadni
• magányosan alápörögni
• szél-kavartan ruhába fogózni
• célvesztetten lemorzsolódni.

• Nem dacolni.

• Esőben csendesen feloldódni
• szárazságban szétszóródní –
• ez a sors.

• De én Szélviharról álmodom.
• Az, mikor eljő – fölemel
• egészen fel,
• hová porszem-életben remélni sem lehet.
• Elérem akkor én a hegyek ormát
• magam mögött hagyom a felleget
• eljutok egészen Isten elé,
• s azután csak keressenek.

Az Ő markaiban
Gyöngyszem leszek.



Járfás-Fehér Eszter *A por szélviharról álmodik* című verse a földi lét körülményei közé szorított ember gondolatait szólaltatja meg, az ember tehetetlenségét hangsúlyozza: önmagunktól, saját erőnkől nem tudunk változtatni helyzetünkön, ha számba vesszük lehetőségeinket, lehetetlen az élet gondjait leküzdenünk, a körülmények szorításából kiszabadulnunk. A költői magatartás a sorssal szemben a belenyugvás („Nem dacolni”), kitartás a lét kiteljesedését akadályozó körülmények ellenére is („El ne sírd magad!”). Ehhez az életérzéshez ugyanakkor nem tárul reménytelenség – a lírai alany nem a kilátástalanságba nyugszik bele, hanem Isten akaratába; nem a reménytelenség ellenére kitartó, hanem a hit teszi azzá. A költemény vége a bizonyosság (nem csak álm) kimondása: „Az, mikor eljő – fölemel”; „Elérem akkor”; „eljutok egészen Isten elé”; „Az Ő markaiban Gyöngyszem leszek.” A költemény erkölcsi üzenete azonos a páli kijelentés tartalmával: „Azért nem csüggedünk; sőt, ha a mi külső emberünk megromol is, a belső mindazáltal napról napra újul. Mert a mi pillanatnyi könnyű szenvedésünk igen-igen nagy örök dicsőséget szerez nekünk; Mivelhoggy nem a láthatókra nézünk, hanem a láthatatlanokra; mert a láthatók ideig valók, a láthatatlanok pedig örökkévalók.” (2Kor 4:16-18)



Kérdés

Lesz-e belőlem,
lesz-e belőlem szikla, mondd?!
Vagy csak apró kavics maradok,
akibe folyton belerúgnak
rideg, meggondolatlan
alakok?

Ha kavicsnak szántál,
hogy rugdossanak az emberek
akkor életemnek célja van –
jó nekem.
S ha szenvedek,
ott vagy velem.

A rovatot szerkesztette:
Mezei Áron

A kérdés című vers a küldetés témájával foglalkozik. A felvetett kérdés: Mi Isten célja velem? Az ember – természetéből fakadóan – megvalósításokra tör, fel akar emelkedni, szikla akar lenni. De a hívő ember azt is elfogadja, ha Isten kavicská teszi, nem ad sikereket, könnyű életet. Ennek is megvan a maga értelme, ha nem is látjuk. A hívő ember hallgat Jézus intésére – „Aki közöttetek nagy akar lenni, legyen a ti szolgátok” – és hagyja, hogy Ő legyen a szikla. ■

Többletérték

Az embereket általában élőhelyük, nyelvük, bőrszínük és politikai beállítottságuk szerint osztályozzuk. Mindezek mellett azonban találunk néhány általános szempontot, amelyek figyelmen kívül hagyják a földrajzi, nyelvi, politikai különbségeket, mint például: gazdagok-szegények, egészségesek-betegek, tanulak-tanulatlanok, jók-rosszak stb. Szavainkkal gyakran ilyen kritériumok alapján sorolunk be valakit egy bizonyos társadalmi rétegbe, és ezt minél többször tesszük, annál inkább növeljük az értelmi zűrzavart.

Habár a Szentírásban találunk utalásokat ezekre a minősítésekre, ezek azért vannak, hogy emlékeztessenek bennünket arra, ahogyan Isten az emberre tekint. Ebben a lélegzetvételnyi írásban az egyik leggyakrabban előforduló minősítésre fogunk összpontosítani, a *gazdag-szegény* kifejezésekre.

Hogyan lehetséges, hogy egy ilyen gazdag Istennek vannak szegény gyermekei? Zsolt 24:1 versében azt olvassuk, hogy: „Az Úr é a föld s annak teljessége, a föld kerekése és annak lakosai”. Netalán a gazdagokról és szegényekről alkotott felfogásunk téves, ha csupán a javakra és a pénzre gondolunk?

Az általános felfogással ellentétben a pénz se nem jó, se nem rossz. Sok pénzzel rendelkezni, lehet áldás vagy átok, hasonlóképpen a pénz hiánya is, mivel *minden rossznak gyökere a pénz szerelme*. Isten nem ismer gazdag embereket, csak olyan értelemben, ahogy Ő tekint rájuk, vagyis számára az a gazdag ember, aki többletértékkel rendelkezik. Az ilyent „jó és hű szolgálom”-nak nevezi és meghívja, hogy „menj be a te Uradnak örömébe”. A szegénység nem Istentől ered. Isten nem kettős értelmű: jó-rossz, szegény-gazdag, fehér-fekete. Ő tegnap, ma és örökké ugyanaz! A téves minősítés már az Édenben megjelent, és sajnos ma sokan ezt nevezik *igazságnak*, éppen úgy, ahogyan az emberek nagy ellensége tette.

Azt olvassuk 2Móz 30:15 versében, hogy „A gazdag ne adjon többet, és a szegény ne adjon kevesebbet fél siklusnál, amikor megadják az áldozatot az Úrnak engesztelésül a ti lelketekért”.

Mindenki szeretne a mennybe jutni és senki sem akar meghalni. Ám addig „senki sem lesz gazdag, amíg a szegénység nem hal meg benne”.

Meghatározni a szegénység alsó és felső határát, hogy számadatokkal kifejezhessük a gazdagság kezdetét, Lk 12:20 szerint bolondság. A gazdag ember meghatározására a Szentírás említ néhány erkölcsi, fizikai és lelki támpontot: *legyenek gazdagok a jó cselekedetekben* – 1Tim 6:18; *avagy nem az Isten választotta-é ki e világ szegényeit, hogy gazdagok legyenek hitben, és örökösei az országnak* – Jak 2:5. Ezen általános kritériumok mellett találjuk meg Jézus Krisztus közvetlen példáját: *az Úr kegyelemben gazdag* – Róm 10:12; *irgalommal gazdag* – Ef 2:4; és folytathatnánk a felsorolást.

A *többletérték* az isteni tervben nem pénzhalmozást jelent, javakat, terméket, vagy szolgáltatást, hanem egy embert, akiért ki lett fizetve a váltságbér, aki azért teremtett, hogy gazdag legyen jó cselekedetekben. A többletérték új teremtést jelent Krisztusban. A többletérték tehát nem a gazdagra vagy szegényre vonatkozik, hanem olyas valakire, aki különbséget tud tenni a jó és a rossz között.

A *többletérték* azt jelenti, hogy nem magáért a pénzért dolgozol, hanem azért, hogy pénzt kereshess.

A *többletérték* a következő arany szabályt jelenti: úgy viselkedj a körülötted élőkkel, ahogy szeretnéd, hogy veled viselkedjenek.

A *többletérték* azt a legfontosabb életcél jelenti, hogy a földi életed a lehető legjobban hasonlítson a mennyeihez.

A *többletérték* összegzésképpen azt jelenti, hogy önként vállalva járd azt az utat, amelyet Isten számodra kijelölt.

Ha Isten gazdag, akkor csak gazdag fiai és leányai vannak. Istentől teljesen idegen a szegénység, éppúgy, mint a halál, habár az emberi világban mindkettő megtalálható.

Az ASI valóban a gazdag emberek szervezete, de nem a sok pénzzel rendelkezőké. Úgy a teljes jogú tagok, mint a szimpatizánsok, próbálunk többletértékkel hozzájárulni a szükségben levők megsegítéséhez. Hisszük és valljuk, hogy senki sem annyira szegény, hogy ne adhatna többletértéket környezetéhez, ahol él. Ennek értelmében hívlak meg, értékesítsétek a belétek helyezett gazdagságot, hogy szeretettel szolgálhassatok másoknak. ■



Remus Bența az ASI Románia elnöke.

Gyilkosság és büntetés

Miért engedett Dávid a gibeontiák kérésének és ölette meg Saul hét fiát?
(Lásd: 2Sám 21:9)

A szövegben benne van a válasz, de nincs kifejtett magyarázata és jogi alapja ennek a döntésnek. A kérdés megválaszolásához meg kell értenünk Saul korábbi gyilkosságának természetét és azt a törvényt, amely ilyen esetekben érvényesült. Ennek érdekében újra kell értékelnünk néhány alapvető adatot és beszélnünk kell a jogi vetületről is.

Általános tudnivalók

A gibeoniták kanaániták voltak, akik Izrael bevonulásának idején – Józsué vezetése alatt – ravasz módon menekültek meg az elpusztítástól. Azt mondták Józsuének, hogy hallottak Isten hatalmáról, és kifejezték óhajukat, hogy szövetséget akarnak kötni az izraelitákkal. Amikor megkérdezték tőlük, hogy honnan jönnek, azt állították – hazug módon –, hogy távoli országban élnek és szeretnék a zsidóknak szolgálni (Józs 9:7-11). De csupán néhány kilométer távolságra laktak, Jeruzsálemtől észak-nyugatra (14-15. versek). Három nappal később az izraeliták rájöttek a csalásra. Ám nem tehetek semmit, mivel a szövetségkötésben megesküdték Isten előtt, hogy megkegyelmeznék a gibeonitáknak, ezért ők Izrael népe között lakozhattak, melyet szolgáltak.

A gyilkosság természete

Századok múltán, Saul király elhatározta, hogy semmissé nyilvánítja a gibeonitákkal kötött szövetséget. A gibeoniták szerint, Saul „megemésztett (kalah) minket, és ellenünk gonoszt gondola (shamad)” (2Sám 21:5). A héber *kalah* ige az elpusztítás megkísérlésére, míg a *shamad* kifejezés a teljes megsemmisítésre tett próbálkozásra utal. A Biblia írója megerősíti ezt a vádat, és kijelenti, hogy Saul „alkalmat keresett vala, hogy levágassa azokat (nakah)” (2Sám 21:2). Saul ezt „Izrael és Júda nemzetsége iránti buzgalmából” akarta megtenni. Tehát, Saul nacionalista indítatásból találtatott bűnösnek eme tömeggyilkosság vádjában. Dávid rájött erre, amikor Istenhez fordult az Izraelben tartó három éves éhség miatt.

Magához hívatta a gibeonitákat és megkérdezte tőlük, hogy mit tehet annak érdekében, hogy engesztelést szerezzen Saul bűnéért. Itt tehát vérbosszúról van szó.

Jogi alapok

A Bibliában a vérbosszú akkor jelenik meg, amikor minden ok nélkül valakinek elveszik az életét. Az ok nélküli gyilkosság gyakran előre megfontolt gyilkosságot jelentett. Ilyen esetekben az áldozat vére felelőssé tette az elkövetőt. „És meg ne fertőztessétek a földet, amelyben lesztek; mert a vér, az megfertézteti a földet, és a földnek nem szereshető engesztelés a vér miatt, amely kiontatott azon, csak annak vére által, aki kiontotta azt.” (4Móz 35:33). Bizonyos esetekben egy személy kérhetett bosszúállást a kiontott vérért. Ám, mivel a gibeoniták csak szolgák voltak, nem állhattak Izrael királya elé igazságszolgáltatás végett, ezért ez a gyilkosság feledésbe merült (lásd: 2Sám 21:4. versét). Ekkor azonban Isten vette kézbe az ügyet és Izrael népet három évig tartó éhséggel sújtotta.

A Saul által elkövetett gyilkosság nem csupán azért volt törvénytelen, mert nem volt valós ok az elkövetésére, hanem különösen azért, mert egy Isten előtt megkötött szövetséget szegett meg, amely arra vonatkozott, hogy a gibeonitáknak megkegyelmeznék. Ám Saul nemzeti érzelve fontosabb volt, mint az Isten iránti engedelmessége. A vérontás tekintetében az ítélet tiszta volt: a büntetés azonos kell legyen a gyilkosság súlyosságával (3Móz 24:21-22). A tömegmészárlás azonban Saul teljes családjának kivégzését jelentette volna. A gibeoniták és Dávid ekkor elhatározták, hogy „csak” a korábbi király hét leszármazottját végzik ki. Így lett igazság szolgáltatva.

A hatalommal való visszaélés nem kerüli el Isten figyelmét, Aki jóságában, szeretetében és igazságosságában elhatározta, hogy az ítélet napján az emberiség minden gyilkosságát megítéli. Addig is azonban gyakorolnunk kell az igazságot, főleg azokkal szemben, akik nem tudják megvédeni önmagukat. ■



Ángel Manuel Rodríguez nyugdíjba vonulásáig a Generál Konferencia Bibliakutató Intézetének igazgatója volt.

A 23. zsoltár

G Az alábbi rejtvényben keresd ki a mellékelt szöveg vastag betűs szavait. Ezek megtalálhatóak: jobbról balra, balról jobbra, átlósan, alulról felfelé és felülről lefelé. Karikázd be ceruzával a megtalált szót, majd egy vonallal kösd össze a szövegben található párjával. ■

Az **Úr** az én **pásztorom**,
nem **szűkölködöm**. Fűves
legelőkön nyugtat engem,
és csendes **vizekhez terelget**

engem. **Lelkemet megvidámítja**, az **igazság ösvényein vezet**

engem az ő nevéért. Még ha a halál árnyékának **völgyében**

járok is, nem félek a **gonosztól**, mert te **velem** vagy;

a Te **vessződ** és **botod**, azok **vigasztalnak** engem.

Asztalt terítesz nékem az én ellenségeim **előtt**;

elárasztod **fejem olajjal**; csordultig van

a **poharam**. Bizonyára **jóságod** és **kegyelmed**

követnek engem **életem** minden napján,

s az **Úr házában** lakozom hosszú **ideig**.



Alina Chirileanu
a Román Unió
Gyermekosztályának
segédvezetője.

A S V I Z E K H E Z K O L M N L
R S Z T E Z E V J É L E T E M E
K Ú I Ű O G G N A E V P Z I Ú L
Ö N G S K Ü Y N G É E Á S O K K
S Y A Ő E Ö E E F G S S T J V E
V U Z J N E L Ő T T S Z L Ó Ö M
É G S L I Ő M K S T Z T A S L E
N T Á Y K E E I Ö P Ő O T Á G T
Y A G Ö I N D E O D D R Z G Y L
E T N Y F E J E M V Ö O S O É A
I G H V I U K V E L E M A D B J
N J I G Z Z M A R A H O P O E J
U M E G V I D Á M Í T J A T N A
I N Z T H Á Z Á B A N K I O Á L
Z V I G A S Z T A L N A K B L O
S O P Z G O N O S Z T Ó L Ú M N
N T R O O N K R T E G L E R E T



Vissza a Bibliához, hogyan haladhassunk előre

Csak álltam, és figyeltem, hogyan ültetik életbe az egészségügyi reformot a futószalagon. Teltek a percek, erőltetett menetben folytatódott a helyben szaladás, a verejtékcseppek pedig arról tanúskodtak, hogy a fizikai megerőltetés megtette hatását. És valóban, a szalagon futás egészséges, ám ha az úrbe akarunk így kijutni, akkor ez nem elég, így csak helyben maradunk.

Hasonlít-e ez a helyzet ahhoz, amelyben néha egyházunk van? Van tevékenység, odaadás, eltöltött idő, veríték is; de haladás, az van? A sok egészséges dolog után mégis megkérdezzük önmagunkat: miért nem haladunk előre annak elenére, hogy megyünk?

Mondhatná valaki, hogy ez egy borúlátó megközelítés, mivel emellett annyi jó dolog történik körülöttünk. Ez tagadhatatlan, csakhogy el kellene ismernünk, hogy már régóta várjuk az igazi, átütő erejű ébredést. Például, nem hagyhatjuk figyelmen kívül azt a tényt, hogy gyülekezeteinkben egyre ritkábbak a keresztségek.

A Könyv emberei

A válasz nem új keletű, de elkerülhetetlen és egyre sürgősebb: vissza kell térnünk a Bibliához! Ne csupán használjuk az igazságait, hanem vágyódjunk szavai iránt. És nem azért, mert mások már ezt megtették, nem a statisztikák vagy az összkép kedvéért, hanem lelki egészségünk, családi és gyülekezeti békességünk érdekében, a missziós lelkület újjáéledéséért, a győzedelmes staféta továbbvitelért, amit az advent úttörőktől kaptunk, a prófétikus elhivatásunkért, és mert vérrel volt megírva minden szava – térjünk tehát vissza a Biblia olvasásához és ez legyen legfontosabb tevékenységünk. Ha ehhez hozzátesszük az imát, és a Próféta Lelkének tanulmányozását, akkor az ébredés útja megnyílik előttünk, és ettől kezdve van, mire várunk. Csak így lehetünk adventisták!

„Népünk tagjai közül sokan nem fogják fel, hogy milyen szilárd alapokon nyugszik a hitünk. (...) Az első adventisták úgy kutatták az igazságot, ahogyan egy rejtett kincs után kutatnak. Találkoztam velük, tanulmányoztunk és komolyan imádkoztunk együtt. Gyakran késő

éjszakáig együtt maradtunk, sőt egész éjszaka is imádkoztunk és tanulmányoztuk az Igét. Ezek a testvérek újból és újból összegyűltek, hogy a Bibliát olvassák, a jobb megértés érdekében, és hogy felkészülhessenek az Ige hatalommal való hirdetésére.” (*Tapasztalatok és látomások*, 23. old).

Vajon a Könyv népe mára lezüllött az internet és a televízió népévé? Anélkül, hogy valakit „kultúraellenesnek” nyilvánítanék, azt hiszem, arra van szükség, hogy mint adventisták, vizsgáljuk meg ez irányú gyakorlatainkat. Eljuttotunk oda, hogy „mesékkel és vége-hossza nélkül való nemzeti táblázatokkal” foglalkozunk, miközben azon csodálkozunk, hogy késik az ébredés, és mi bűnbakokat kezdünk keresni.

Ébredés az Ige által

Egyházunk legmagasabb szintű vezetése felszólítja a maradék népet, hogy forduljon vissza Isten Szavának szent forrásához. Az „Ébredés az Ige által” program egy felhívás, hogy minden adventista olvasson el egy fejezetet naponta a Bibliából. A mozgalom 2012. április 17-én kezdődött, a Generál Konferencia tavaszi bizottsági ülése alkalmával. Azon a napon Ted Wilson testvér és a divíziók elnökei felolvasták a Biblia első fejezetét, a Mózes 1. könyvéből. A terv az, hogy az 1198 fejezet elolvasása után, az utolsót a Generál Konferencia világtalálkozóján olvassák fel, 2015 júliusában, a Texas állambeli San Antonióban. A két időpont között 1171 nap van, ezért az ülésszak alatt (július 2–11), két-két fejezetet olvasnak fel naponta.

Van tehát egy bibliaolvasási terv, és az Unió bizottsága felhívást intéz mindegyikünkhöz, hogy vegyük fel a világszéles egyház ritmusát. Könnyen kiszámíthatjuk, hogy éppen melyik fejezetet kell olvasnunk (például, 2012. szeptember 1-jén a 4Móz 21. fejezetére került sor). Olvasási naptárakat is fogunk nyomtatni. Több érv is szól amellett, hogy válaszoljunk a felhívásra: együtt utazva át a Biblián, a missziós lelkület újjáébredése, valamint a bőséges aratás reménységével, várjuk Jézus biztos visszajövetelét. Most, a napnyugta közeledtével áradjon ki ránk a kegyelem bőséges folyama. ■

*Eleveníts meg
a Te ígéreted
szerint!*

*Vigasztalj meg
a Te ígéreted
szerint!*

(Zsolt 119:25,28)



Teodor Huțanu,
a Romániai Hetednapos
Adventista Egyház
elnöke

Olvasd az **Adventszemlét**,
hogy megismerd a lényegeget!

www.curieruladventist.ro

Az év folyamán bármikor előfizethetsz az Adventszemlére.

Az előfizetés érdekében fordulj gyülekezeted irodalomfelelőséhez.

Az Adventszemlé megrendelése 6 hónapra 21 lej, 12 hónapra pedig 42 lej.